

Vaandeldrager

Jaargang 33 - juni 2017 - nummer 121

www.fuseliers.nl

- ✓ Reünie 12 mei VVV GFPI
- ✓ Herbegravenis Elnt Havelaar
- ✓ 1992-2017 25 jaar Fuseliers in Oirschot

RODE DRAAD - 25 JAAR FUSELIERS "IN HET OIRSCHOTSE ZAND"

Tekst: Hans Sonnemans, Regimentsconservator

Op 10 juli 1992 verandert 17 Painfbat van kleur: het Regiment Limburgse Jagers wordt ingewisseld voor het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Het 17e bataljon is het oudste infanteriebataljon van de KL sinds 1945 en behoort oorspronkelijk tot het Regiment Infanterie Chassé. In 1987 gaat het bataljon over naar de Limburgse Jagers en al na 5 jaar wordt de traditie van het Garderegiment Fuseliers overgenomen van 13 Painfbat in Schalkhaar.

Vaandel- en vaandelwacht van 17 painfbat GFPI op 10 juli 1992, na de traditieoverdracht. Vaandeldrager en Regimentsadjudant is Aoo der Fus Hans Choinowski en Commandant Vaandelwacht Elnt der Fus Walter Bijleveldt. Adj Choinowski is ook de tektschrijver van ons regimentslied.

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het **v-fonds** met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

17 PANTSERINFANTERIEBATALJON GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

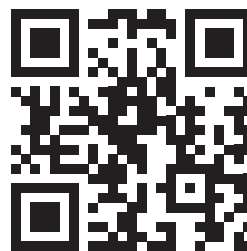
Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzicht-apparatuur.

In deze film op Youtube krijg je een indruk van hoe het er aan toegaat bij de Fuseliers van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene:

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Vernieuwde website:
www.fuseliers.nl

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

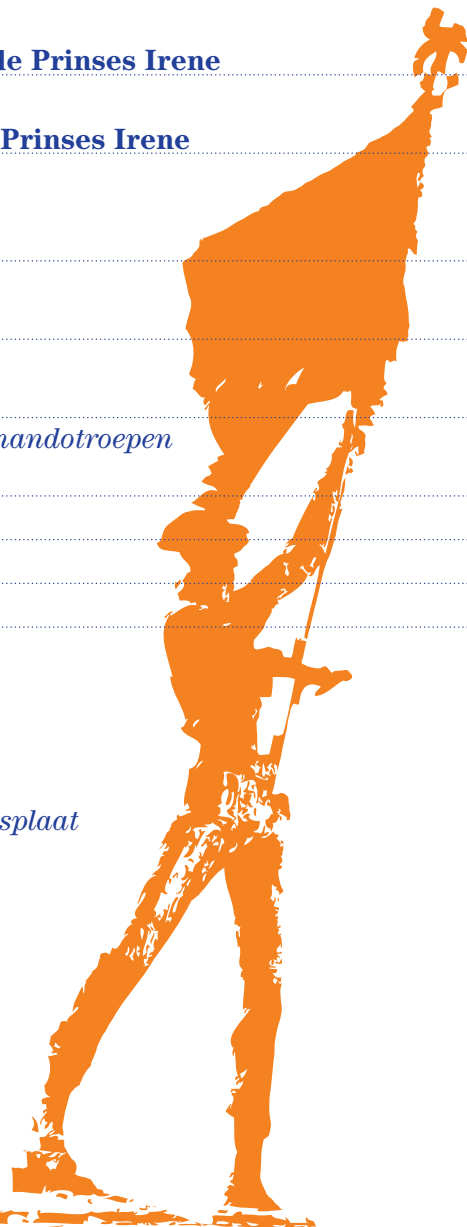
www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

Inhoud

Van de Redactie	2
Van de Regimentscommandant	2
Van de Stichting Brigade en Garde	4
In memoriam	6
Vereniging Van Veteranen GFPI	6
<i>Geslaagde VVVGFPi Reünie</i>	6
Uit de museumvitrine	8
<i>Naar Engelschen trant</i>	8
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	10
<i>Wetenswaardigheden van onze vereniging</i>	10
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	12
<i>Toespraak Harry Vleeming, rustend voorzitter van de VOSIB op 12 mei 2017 t.g.v. de gezamenlijke reünie VVV GFPI te Oirschot</i>	12
Vierde Bataljon GRPI	14
<i>Vervolg op Verhalen van vroeger</i>	14
Zevende Bataljon GRPI, bataljon Berdjalan	15
<i>Toespraak Mr. C.W. Labree</i>	15
Genootschap Vrienden van de Fuseliers	17
<i>Bezoek Genootschap Vrienden van de Fuseliers aan Korps Commandotroepen</i>	17
Vrienden van de voormalige Westenbergkazerne	18
Even voorstellen...	19
Fuseliers toen en nu.....!	19
Bataljonsnieuws	22
<i>Acht nieuwe Fuseliers beëdigd!</i>	22
<i>17 Painfbat wint Army Urban Run</i>	22
<i>Fuseliers in Afrika</i>	23
<i>Bevrijdingsdefilé</i>	24
<i>Eagles op de Dam</i>	25
<i>Herbegrafenis Eerste-luitenant Mr. Ian Jacob Havelaar te Colijnsplaat</i>	26
<i>Jumping Tiger</i>	28
<i>Fuseliers vieren Koningsdag in Tilburg</i>	30
<i>LRAT-1 Delta-‘springbokken’-compagnie</i>	30
<i>Mortieren winnen verschillende wedstrijden</i>	32
<i>Optreden in verstedelijkt gebied A-Tijgercie</i>	32
<i>Reintegration BEAR</i>	35
<i>Opwerken naar Afghanistan</i>	36
<i>Sniper Urban Basic</i>	37

Colofon

Jaargang 33, nummer 121
De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.800 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 122
Vrijdag 1 september

Website:
www.fuseliers.nl

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E 17painfbatgfpi@fuseliers.nl

Hoofredactie:
Peter Aerts, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:
Henrie Doreleijers, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:
Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Haran Gorissen
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Mathijs Creemers
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Michiel Welling
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Aric Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKBNPI: Nelleke Swinkels - Van de Vorst
VOSIBGRPI: Wim ter Horst/Theo van Alst
VVVGFPi: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPI: Lkol b.d. der Fus Peter Aerts
Genootschap: Nelleke Swinkels - Van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Maj b.d. Arend Brinkman

Fotografie (tenzij anders vermeld):
Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Vormgeving & Druk:
G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

De Vaandeldrager blijft vernieuwen(d). De nieuwe regimentsvrijwilliger, Melanie Schuurmans, treedt toe tot ons redactieteam; zij stelt zich aan u voor en introduceert haar nieuwe rubriek "Fuseliers toen en nu." Wij verwelkomen Melanie en wensen haar veel succes in haar nieuwe functie en met haar nieuwe rubriek in dit blad.

Wij verwelkomen ook de nieuwe stagiaire communicatie bij de Sectie S1 van het bataljon, Michiel Welling; hij versterkt de komende maanden ook ons redactieteam. Een hartelijk welkom ook aan een nieuwe loot van onze Stichting, de "Vrienden van de voormalige Westenberg-kazerne"; de bakermat van 13 Painfbat GFPI te Schalkhaar. Zij stellen zich verderop in het blad aan u voor.

Vernieuwend ook op het gebied van integratie website en papieren versie van het blad. Door de wederom zeer veel aangeleverde kopij hebben we niet alle artikelen kunnen plaatsen. Via onderstaande links op de website kunt ook deze interessante artikelen lezen:

www.fuseliers.nl/nieuws/eagles-in-duitsland

www.fuseliers.nl/nieuws/urban-springbok-deelnamen-17recce

www.fuseliers.nl/nieuws/a-mechcie-drw

<http://www.fuseliers.nl/nieuws/17-RECCE-EXFILL>

Ook aandacht voor HERDENKEN van onze oorlogsslachtoffers en VIEREN, o.a. onze jaarlijkse reünie georganiseerd door de Vereniging van Veteranen (VVV GFPI) op de RVS kazerne.

In de rode draad besteedt Hans Sonnemans aandacht aan opnieuw een jubileumjaar, "25 jaar Fuseliers in Oirschot (1992-2017)".

Uit de museumvitrine "Naar Engelschen trant"..... Cryptisch? Hans Sonnemans legt het u haarfijn uit

verderop in dit blad.

Het lezersonderzoek staat inmiddels online en de "papieren versie" is verzonden. U helpt ons enorm (redactieteam en bestuur van de Stichting) door deze enquête in te vullen, online of op papier (en te retourneren). De uitkomst van het onderzoek en de toekomst van ons regimentsblad hopen wij later dit jaar bekend te stellen.

Bataljonsnieuws volop; o.a. over snipers, urban, jumping, ACOTA, het winnen van prijzen, maar ook wederom diverse ceremoniële taken waaronder de herbegraving van Eerste-luitenant Havelaar van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene.

De uiterste datum waarop de kopij voor de volgende uitgave, "Vaandeldrager 122", moet worden ingeleverd is: **vrijdag 1 september a.s.**

Wij wensen u veel leesplezier en een fijne zomervakantie!

Rectificatie artikel Vaandeldrager 120

"Uit de museumvitrine":

Op pagina 14 stemt de tekst helaas niet overeen met de foto. De tekst moet luiden: "Vaandelwacht tijdens de traditie-overdracht van 13 Painfbat naar 17 Painbat."

De bestaande tekst had betrekking op de foto op de achterzijde van het blad (zwartwit foto tweede van linksonder): "Begraving van de Generaal Berghuis in Apeldoorn; Vaandeldrager Adjudant Van Staveren; Commandant Vaandelwacht is de Eerste-Luitenant der Fuseliers D. Keuning".

Met dank aan Lkol der Fus b.d. D. Keuning.

Van de Regimentscommandant

Tekst: Haran Gorissen Luitenant-Kolonel der Fuseliers

Beste Regimentsgenoten,

Na een periode van operationeel opwerken en gereed stellen van het bataljon breekt een nieuwe periode aan; een periode waarin wij delen van het bataljon expeditionair inzetten. Afgelopen mei zijn delen van

de Acie en bataljonsstaf vertrokken naar Afghanistan voor de *Resolute Support Mission* (RSM). Na terugkomst van de Acie zullen delen van de Dcie deze taak in Afghanistan overnemen. Uiteindelijk zullen wij de RSM uitvoeren tot en met juni 2018; tweemaal een compagnie staf en driemaal een *Force Protection* peloton. Tevens gaan delen van ons bataljon vanaf medio december 2017 tot en met april 2018 deelnemen aan de VN-missie in Mali. Deze missie is genaamd MINUSMA en staat voor *United Nations Multidimensional Integrated Stabilization Mission in Mali*. Binnen deze missie gaat het

bataljon acteren als *Long Range Recce Patrol Task Group -4* (LRRPTG-4). De exacte samenstelling en opdracht van LRRPTG-4 is nog onderwerp van discussie. Na deze expeditionaire inzet zal het bataljon opwerken om in geheel 2019 achtereenvolgens twee compagnieën te ontplooiën in Litouwen als *enhanced Forward Presence* (eFP). Al met al uitdagende en gewilde punten aan de horizon. Dit zijn kansen en uitdagingen die ons vakmanschap en professionaliteit vergroten, vertrouwen in het team en leiderschap borgen en de saamhorigheid nog verder versterken. Tevens een groot compliment voor onze Fuseliers dat het vertrouwen in ons wordt gesteld deze opdrachten te kunnen uitvoeren. Ik wens allen veel Fuseliers- en krijmansgeluk toe!

Naast deze expeditionaire missies, nu en in de nabije toekomst, ook even een terugblik. In de hectiek van de dag is het goed om af en toe achterom te kijken en te genieten van de geboekte successen en resultaten. Zo heeft het bataljon onze C-compagnie afgelopen periode gere-integreerd binnen ons bataljon na hun taak als Compagnie in de West (CidW). Dit is ingevuld met een bijzonder bataljonsappel en tevens heeft de compagnie enkele dagen een ontspannen reïntegratie oefening uitgevoerd. 8 juni reik ik de compagnie de herinneringsspeld CidW-23 op waardige wijze uit. Deze inzet is nu écht voorbij. Alle compagnieën zijn momenteel bezig de punten op de figuurlijk 'i' te zetten op tactisch- en schiettechnisch gebied. Op individueel-, groeps- en pelotonsniveau is men aan het schieten met alle wapensystemen op het Infanterie Schietkamp, Bergen Hohne Munster Sud en Baumholder. Tevens worden op genoemde niveaus de tactische *skills & drills* beoefend zowel bereden, uitgestegen als te voet in bebost en bebouwd terrein. Als professional is het goed om ook op dit niveau te blijven trainen en het vakmanschap te vergroten. De karakteristieken van gemotoriseerd optreden –zoals verwoord in mijn vorige voorwoord van de vaandeldrager- vraagt ook om professionals.

Succesvol is onze tweede plaats op de Open Militaire Kampioenschappen Speedmars, onze eerste plaats op de Army Urban Run en de eerste, tweede én derde plaats bij de brigade richtwedstrijden. Tevens hebben onze mortieristen deelgenomen aan de Menno van Coehoorn wedstrijden. Hierbij hebben onze mortieristen de eerste en derde plaats bereikt als beste en snelste richter, de eerste plaats als beste en snelste mortierstuk en een mooie tweede plaats bij de beste mortiergroep. We waren gebrand op podium plaatsen, we hadden er ook specifiek op geselecteerd en voor getraind.....'ik wil en ik kan'. Onderlinge competitie vergroot ons vakmanschap, vergroot de saamhorigheid en haalt het beste in de mens en zijn team naar boven. De bovenstaande

wedstrijden dragen hier zeker aan bij. Naast deze wedstrijden zijn wij nog specifiek gericht op enkele podiumplaatsen bij wedstrijden die later dit jaar volgen. We liggen in ieder geval al goed op koers. Ik houd u op de hoogte.

Afgelopen periode hebben wij ook in de volle breedte invulling gegeven aan onze rol en gevoel van Gardefuselier. Dit begon op 3 mei met een beëdiging in Oirschot. Vergezeld door onze oud-strijders zijn weer nieuwe Fuseliers op ons vaandel beëdigd. Op 4 mei hebben wij met onze compagnieën onze gevallen herdacht in de vaandelplaatsen Hedel, Tilburg en Colijnsplaat. In de nacht van 4 op 5 mei heeft de C-compagnie ook deelgenomen aan de Liberty Tour. Een estafetteloop bij nacht van Wageningen naar Den Haag met een groots onthaal in Den Haag door onder andere Generaal Rudi Hemmes. Vieren door af te zien! Op 5 mei hebben wij vervolgens gedefileerd in Wageningen om de capitulatie te vieren van de Duitsers na de tweede wereldoorlog. Bijzonder, waardig en specifiek voor ons regiment is de herdenking van de intocht in Den Haag op 8 mei 1945. Generaal Rudi

Hier begon het allemaal: het inmiddels gesloopte stafgebouw 25 op de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne. Deze laagbouw gebouwen zijn tussen 1946 en 1950 gebouwd. Hier het raam van het bureau van de Regimentscommandant.

Hemmes, wethouder Revis van de gemeente Den Haag, de Regimentsadjutant en ik hebben daarom op 8 mei jl. een krans gelegd bij de grote kerk in Den Haag en een bloemstuk bij het bevrijdingsmonument. 10 mei hebben wij vervolgens de slag om de residentie herdacht samen met onze garde collega's van het Garderegiment Grenadiers en Jagers. Deze dag werd afgesloten -in het bijzijn van vele oud-strijders en Fuseliers- met een oorstrelend concert in het teken van vieren, herdenken, waarderen en stilstaan bij de geschiedenis. In mijn slotwoord van dit concert heb ik onder andere het volgende gesproken: *Vrijheid is geen vanzelfsprekendheid. Zowel in het verleden als in het heden is voor velen vrijheid een bevochten werkelijkheid. Voor ook zo velen zelfs nog een te verwezenlijken droom, ver van de werkelijkheid, een werkelijkheid vol met geweld en onderdrukking. En als die vrijheid er dan is of ooit zal komen, is het zaak deze te behouden. Behouden of verkrijgen vraagt een zwaarmacht en mogelijk het grootste offer.* Een absoluut hoogtepunt als Gardefuselier is de bloemenhulde geweest aan onze Koning op 15 mei. Met een kleine delegatie van onze Vaandelwacht hebben wij -samen met onze garde collega's van het Garderegiment Grenadiers en Jagers- een bezoek mogen afleggen aan onze Koning en de felicitaties mogen overbrengen voor zijn 50^e verjaardag. Een groots moment in een intieme sfeer! Ook groots is de herbegravenis geweest van onze kameraad Luitenant Havelaar. Op zeer respectvolle en Fuselierswaardige wijze is Luitenant Havelaar onder begeleiding van ons Garderegiment op 19 mei jl herbegraven in Colijnsplaat. Colijnsplaat, de plaats waar Luitenant Havelaar he-

laas door oorlogshandelingen kwam te overlijden. De plaats waar Luitenant Havelaar terecht wordt beschouwd als een grote held. Luitenant Havelaar, ook onze held en groot voorbeeld! Als apotheose in de reeks van vieren, herdenken, waarderen en stilstaan bij de geschiedenis heeft het bataljon de oefening Strong Fuselier uitgevoerd in Normandië. Een oefening in het teken van mentale- en fysieke vorming, infanterie *skills & drills*, krijgshistorie, tradities, waarderen, herdenken en vieren. Deze oefening was het bataljon uiteraard vergezeld van onze oud-strijders. Oud strijders gaan ons voor....goed voorbeeld doet goed volgen. Uw aanwezigheid dwingt bij ons allen altijd weer respect af! Ik ben u dankbaar! In de volgende editie van onze Vaandeldrager zal ik u verslag doen van deze oefening. Bij het ter perse gaan van deze editie van onze Vaandeldrager vindt de oefening namelijk nog plaats.

Kortom, een zeer drukke, intensieve en bewogen periode voor het Regiment en bataljon. Het was weer een periode die ons allen nog professioneler maakt, een groter vakman en Fuselier maakt, vertrouwen in het team en leiderschap borgt en de saamhorigheid nog verder versterkt.

We zijn jong en springlevend en dat blijven wij ook. Ik kijk uit naar de toekomst!

Het gaat u allen goed, leve het Regiment!
Volo et Valeo!

Uw Regimentscommandant

Van de Stichting Brigade en Garde

**Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde**

Freedom is not free! Daarom herdenken en vieren

Op 4 mei mocht ik voor de laatste keer als Voorzitter VVVGFPi samen met mijn jongste zoon Fred de indrukwekkende Nationale Herdenking op de Dam in Amsterdam bijwonen. Over de 4 mei herdenkingen leest u meer in de rubriek van de VVVGFPi. Op 5 mei deden de VOSKNBPI en de VOSIB mee aan

het defilé in Wageningen en werd de VVVGFPi daar vertegenwoordigd door Lkol der Fuseliers Andy van Dijk. Ook deed dit jaar de C-compagnie 17 Painbat GFPI onder leiding van Kapitein Nieuwenhuis mee aan de Tour of Liberation 2017, waarbij van Wageningen naar Den Haag estafettelopers het vrijheids-

vuur overbrachten en daarbij de route volgden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene tijdens de laatste fase van de Veldtocht vanuit Normandië naar de Den Haag 72 jaar geleden. De lopers arriveerden, begeleid door een groot konvooi aan historische voertuigen en de Band of Liberation, met het vuur op het Malieveld in Den Haag en werden ontvangen door Burgemeester Paulien Krikken, Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en Karel de Zwart.

Wie is Kapitein Mathijs Creemers?

Kapitein Personeelszaken van 17 Painfbat GFPI maar voor ons minstens zo belangrijk als Regimentskapitein (in neventaak) en in die rol de altijd positieve en doortastende spin in het web van de grootse viering van 75 jaar GFPI op 14 mei 2016 tot en met de VVVGFPi reünie op 12 mei 2017. Mathijs, ik heb dat al meerdere keren tegen je gezegd, maar nu eens voor het grote publiek: heel veel dank voor jouw geweldige inzet voor het regiment en haar verenigingen en vooral de veteranen gedurende het afgelopen jaar!

Steunfonds Prinses Irene en het Noothoven van Goor Fonds

Ter informatie breng ik het Steunfonds nog maar eens onder uw aandacht, want steeds blijkt dat u niet op de hoogte bent van de mogelijkheden ervan. Mocht een veteraan van GFPI (dus ook jonge veteranen) financieel vastlopen en nergens anders meer terecht kunnen (bij gemeente of andere overheidsinstanties), is het mogelijk om iom met een Nulde lijns-helper van de VVVGFPi een verzoek voor een steundonatie of een lening in te dienen bij het bestuur van het Steunfonds. Verdere informatie hierover is te vinden op onze website www.fuseliers.nl

5e CD Band of Liberation

Op 22 april werd in Leiden onder grote belangstelling de 5e CD van de Band of Liberation gepresenteerd, met daarop ook de Prinses Irene Mars en het Fuselierslied door de hele band gezongen. Aan mij was de eer vergund om officieel het eerste exemplaar in ontvangst te mogen nemen.

Reünies en andere festiviteiten mogelijk in ECHOS-homes

In Nederland zijn er nog steeds 7 ECHOS-homes (voorheen de PMT's), waaronder De Vrijheid tegenover de kazerne in Oirschot waar we als veteranen en militairen gratis kunnen vergaderen, alleen de koffie en koek kost een kleinigheid. Bovendien staan de deuren van de ECHOS-homes ook wagenwijd open voor individuele veteranen voor een gesprek met een veteranenhelper of medeveteraan en het thuisfront. Dit was bij jullie al bekend neem ik aan, maar er kunnen nu ook reünies en andere feestjes zoals 25 jarige huwelijksjubilea of ambtsjubilea, tegen zeer aantrekkelijke prijzen worden gehouden, ook op zaterdagen.

Nieuwe Voorzitter VVVGFPi gefeliciteerd

Afgelopen 12 mei mocht ik één van mijn drie petten (na 14 jaar als voorzitter VVVGFPi) aan Brigadegeneraal der Fuseliers Roland de Jong overdragen. Via deze weg wens ik hem veel succes en plezier met het voorzitterschap van het bestuur van de VVVGFPi en alle ruim 6500 veteranen die hij nu vertegenwoordigt.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en de Indiëbataljons Garde Fuseliers Prinses Irene.

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Moge zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

De heer J. Beumer	23 april 2017	Apeldoorn
-------------------	---------------	-----------

4 GRPI

De heer V. Strack van Schijndel	11 maart 2017	Veldhoven
De heer P.M. Bakker	11 april 2017	Ugchelen

5 GRPI

De heer D.J. Achterkamp	2 februari 2017	Eindhoven
-------------------------	-----------------	-----------

6 GRPI

De heer J.W. Staleman	13 maart 2017	Bloemendaal
De heer A.J. Anterman	19 maart 2017	Rotterdam

7 GRPI

De heer J. Hein	19 mei 2017	Velp (G)
-----------------	-------------	----------

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.

Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPi@fuseliers.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda. Tel: 06-28265036

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

GESLAAGDE VVVGFPi REÜNIE

Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers Roland de Jong, Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws over de VERENIGING VAN VETERANEN GFPI en per nummer zullen wij doorgaans een actuele missie, een reeds uitgevoerde missie of een actueel onderwerp belichten, of een interview met iemand publiceren.

EEN NIEUWE NAAM

De trouwe lezer van deze rubriek zal het waarschijnlijk onmiddellijk zijn opgevallen dat er een nieuwe naam is gekoppeld aan het voorzitterschap van de VVVGFPi. Zoals Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij in de vorige Vaandeldrager al aankondigde, is hij tijdens de laatste algemene ledenvergadering na 14 jaar afgetreden als voorzitter. De leden-

vergadering keurde het goed dat ik van vicevoorzitter doorschoof naar de voorzittersstoel. Als kersverse voorzitter wil ik jullie natuurlijk danken voor het in mij gestelde vertrouwen, maar bovenal wil ik Arie bedanken voor al het werk dat hij voor de vereniging heeft verzet. Arie was niet de enige die het bestuur verliet, want ook Martin

Faas heeft ons verlaten. Ook hem wil ik bedanken voor alle energie die hij in de vereniging heeft gestoken. Gelukkig zijn er ook weer vrijwilligers gevonden om de opengevallen plekken te vullen. Kolonel Henk de Boer, oud-Regimentscommandant, is de nieuwe vicevoorzitter en Majoor Arjan Luijten, oud-Compagniescommandant van de Alfa-compagnie is nieuw lid van het bestuur. Ik wens beide heren veel succes en reken op hun inzet.

Omdat ik alweer een tijdje weg ben bij het bataljon kan ik mij voorstellen dat niet iedereen mij kent. Ik zal me daarom kort introduceren. Na mijn opleiding aan de KMA werd ik in 1989 geplaatst bij het 48e Pantserinfanteriebataljon in Den Bosch. Na mijn functies als pelotonscommandant en plaatsvervangend compagniescommandant werd het bataljon vanwege bezuinigingen helaas opgeheven. In 1996 kwam ik terecht bij de Charlie-compagnie van het 17e (toen nog met de Disney-hond Pluto als mascotte). Ik vervulde daar vier jaar de functie van plaatsvervangend compagniescommandant. Daarna werd ik dik twee jaar geplaatst bij de Sectie 3 van de brigadestaf in Oirschot, waarna ik als majoor tot 2005 het commando mocht voeren over de Alfa Tijgercompagnie. Twee van mijn vijf uitzendingen hebben in die tijd plaatsgevonden (Bosnië SFOR-5 en SFOR-13). Na vele andere functies ben ik nu werkzaam in Den Haag bij de Defensiestaf en bekleed de functie van Souchef Internationale Militaire Samenwerking (SCIMS). Gezien mijn uitzendingen is het niet verwonderlijk dat ik zorg en aandacht voor veteranen belangrijk vind. Belangrijk werk, waar ik in één van de volgende columns op terug zal komen. Iedereen kan er dus vanuit gaan dat ik me met veel energie zal inzetten voor de vereniging.

HERDENKINGEN: FREEDOM IS NOT FOR FREE

Traditiegetrouw vinden in de maand mei herdenkingen en kransleggingen plaats en even traditiegetrouw is onze vereniging daarbij vertegenwoordigd. Zo was op 4 mei de Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henk Laurens aanwezig bij de indrukwekkende herdenkingsplechtigheid op het Ereveld in Loenen. Bijzondere en persoonlijke woorden werden gesproken door onze Commandant der Strijdkrachten, de Hoofdkrijgsmachtspredikant, Hannah Nováková en scholieren uit Apeldoorn. Renée van Bavel zong passende teksten met mooie pianobegeleiding. Aansluitend werden kransen en bloemen gelegd bij het monument De Vallende Man en werd de herdenking afgesloten met het signaal Taptoe en het Wilhelmus.

Evenals voorgaande jaren was de Nationale Dodenherdenking van 4 mei op de Dam in Amsterdam weer heel indrukwekkend. De Dam was volgepakt met mensen en onder de aanwezigen ook de Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Arie Vermeij met zijn jongste zoon Fred (28). Jong en oud in verbondenheid met de aanwezige Koning en Koningin waren getuige van een indrukwekkende ceremonie. Een mooi gedicht namens onze jeugd en een heel persoonlijke speech van Burgemeester Van der Laan droegen hier sterk aan bij.

EEN GESLAAGDE REÛNIE

Op 12 mei was het weer zover: de jaarlijkse reünie van de VVVGFI. Al vroeg was het gezellig druk in het KEK-gebouw op de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot. Leden van de VOSKNBPI, de VOSIB en de VVVGFI werden daar onthaald met een kop koffie en het bekende Brabantse worstenbroodje. Bijzonder was de aanwezigheid van onze beschermheer Zijne Koninklijke Hoogheid Jaime prins de Bourbon de Parme, zoon van Hare Koninklijke Hoogheid prinses Irene. Hij was de ochtend zeer vroeg vanuit Rome, waar hij als diplomaat werkzaam is, vertrokken om bij ons aanwezig te zijn. Aangezien hij zelf als politiek adviseur betrokken is geweest bij de militaire missie in Pol-e-Khomri in de provincie Baghlan in Afghanistan weet hij als geen ander wat er leeft onder de veteranen. Hij bewoog zich uiterst gemakkelijk door de verzamelde veteranen en ik denk dat er maar weinig van de aanwezigen hem niet hebben gesproken.

De reünie is ook altijd het moment om stil te staan bij de offers die onze inzet heeft gevraagd. Op de bataljonsappelpaats werd bij het monument een plechtige bijeenkomst gehouden. Toespraken van de Regimentscommandant, de Voorzitters van de VOSKNBPI en de VOSIB en een overdenking van dominee Teun de Ridder, met als thema "Goed voorbeeld, doet goed volgen". Het meest indrukwekkend blijft toch altijd het zogenaamde doden-appel. De lange lijst van gesneuvelden die wordt opgenoemd met telkens een "PRESENT" vanuit de aangereden troepen, bezorgt mij nog altijd kippenvel hoe vaak ik het ook heb meegemaakt. Na de kranslegging en een groet bij het monument werd de gezellige dag, waarbij de weergoden ons zeer gunstig gezind waren, voortgezet. Ik wil iedereen die betrokken is geweest bij de organisatie van deze geweldige reünie hartelijk danken. Zonder jullie inzet is zoiets niet mogelijk.

BATTLE GROUP 2

Tijdens de reünie op 12 mei 2017 was er speciale aandacht voor de voormalige Battle Group 2 Uruzgan. Iedereen die bij deze Battle Group betrokken was of zich betrokken voelde, was uitgenodigd om aanwezig te zijn. Het was alweer 10 jaar geleden dat de missie (november 2006-april 2007), onder leiding van de nu Kolonel der Fuseliers Tim Luiten, voor deze rotatie ten einde kwam. Het was een missie en rotatie waar met gemengde gevoelens op wordt teruggekeken. De rotatie heeft namelijk geen gesneuvelden hoeven incasseren, maar wel diverse gewonden, zowel fysiek als mentaal. Namen die bij iedereen herinneringen deden oproepen, hoorde je die dag weer voorbij komen: POENTJAK, VOLENDAM, CHORA, BALLUCHI, KARAKAK, Jan Mohammed Kahn, Rozi Kahn en ga zo maar door. De ervaringen binnen de BG zijn behoorlijk verschillend geweest, maar voor alle mannen en vrouwen van de BG was het hoe dan ook terugkijken op een bijzondere tijd. Terugkijken op de kameradschap die met elkaar werd genoten, waaruit vele permanente vriendschappen zijn ontstaan. Het weerzien met de collega's en prefab-genoten was leuk en riep veel herinneringen en hier en daar emoties op. De nuldelijnschuldverlening stond klaar om diegene bij te staan die daar deze dag behoefte aan zou hebben, maar het was te merken dat de gesprekken met de oude buddy's de beste verwerking van alle ervaringen is.

In ieder geval werd er met overgrote meerderheid teruggekeken op een missie die niemand had willen missen en deze geslaagde en goed bijgewoonde reünie werd aangegrepen om de herinneringen daaraan weer eens op te halen. Over 10 jaar herhalen!

KOMENDE REÛNIES

Reünie ISAF Staf TFU 2 op vrijdag 30 juni 2017

Locatie Kasteel van Breda

Info/opgeven voor 15 juni;

MCE.MarquartScholtz.01@mindef.nl

Info zie facebookpagina TFU 2;

Reünie voor personeel staf TFU 2 (jan–aug 2007)

Reünie van ISAF Battlegroup 4 Ehd 3.1 op 7 juli 2017

Opgeven voor 28 juni,

nadere info bij R.knoben@mindef.nl

Reünie van 14.00 tot 20.00 uur voor het Pantserinfanteriepeloton met partners en kids.

Uit de museumvitrine

Tekst: Hans Sonnemans, regimentsconservator

In deze rubriek, belichten we een voorwerp uit de collectie van onze Regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene. Een voorwerp met een link naar het hedendaagse of naar de bestaande tradities bij het Garderegiment Fuseliers. Een stukje achtergrond en een uitdaging om het museum eens binnen te lopen. Dat kan iedere woensdag tussen 10 en 16 uur of op afspraak.

Prinses Irene 1942

NAAR ENGELSCHEN TRANT

“Met uw naam op onze schouder trokken wij ten strijde!”, zo sprak generaal Rudi Hemmes, voorzitter van de Vereniging van Oudstrijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”, in mei 2011, bij het 70-jarig bestaan van het regiment, in aanwezigheid van naamgeefster Prinses Irene.

Op 10 september 1941 schreef de toenmalige commandant van de Brigade, kolonel van Voorst Evink, aan het de Minister voor Oorlog: “Nu aan de Brigade, onder mijn bevel, de hoge eer is te beurt

gevallen den naam van Prinses Irene te dragen, komt de wensch naar voren om – naar Engelschen trant – dien naam mede op de uniform te dragen. Zulks zou kunnen geschieden op een bandje van khaki stof, waarop in oranje kleur de naam Prinses Irene geborduurd en te dragen op beide mouwen, vlak onder de schoudernaad.”

Shoulder titles

Voor de tweede wereldoorlog kende het Nederlandse leger geen benamingen en onderscheidende emble-

men van infanterieregimenten, deze hadden alleen een nummer. De Nederlandse militairen in het Verenigd Koninkrijk maakten tijdens de oorlogsjaren kennis met de Britse militaire tradities. De Britten droegen regimentsementen en zogenaamde “shoulder titles”, gekleurde bandjes met de naam van het regiment, onder de schoudernaad van het uniform. Dit bedoelde de kolonel met zijn opmerking “naar Engelschen trant”. Het Britse War Office had geen bezwaar tegen de invoering van de naambandjes. Op 22 december kwam het Ministerie van Oorlog met een voorstel voor aanpassing van het kledingvoorschrift. Op 18 februari 1942 werd het ontwerp voor het bandje goedgekeurd en in de maanden daarna ingevoerd. Vanaf dat moment droegen de mannen van de Brigade de naam van Prinses Irene op de schouder en trokken ten strijde!

Prinses Irene 1944

Van Brigade naar Garde

De Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene hield in december 1945 op te bestaan. Om de tradities te behouden werd in april 1946 het Regiment Prinses Irene opgericht.

Bij de Koninklijke Landmacht werden vanaf 1946 emblemen voor de regimenten en korpsen ingevoerd, naar Brits model. Het Regiment Prinses Irene kreeg de gekroonde banderol met de naam van de prinses als embleem, in koper, voor op de baret en de schouders, een ontwerp van Frans Smits sr. De naambandjes van de Brigade, ook wel “straatnamen” genoemd, werden nog een hele tijd doorgedragen, ook door de bataljons die werden uitgezonden naar Nederlands Indië. In november 1946 werd er een nieuw model ingevoerd.

Op 1 juni 1948 werd het regiment benoemd als Garderegiment Prinses Irene. In 1951 werden nieuwe naambandjes ingevoerd met de toevoeging GARDE. Met de overgang van uniformen naar Amerikaans, in plaats van Britse model, eind jaren vijftig, verdwenen de schouderemblemen en ook de naambandjes. “GARDE PRINSES IRENE” kwam in december 1962 bij ministerieel besluit te vervallen. Hiermee ver-

Prinses Irene 1952

dween de naam van de naamgeefster van het regiment van de schouder van het uniform.

Van Prinses Irene naar fuseliers

Het zou ruim veertig jaar gaan duren, maar de namen van de regimenten en korpsen keren terug op het uniform. Het begon tijdens de missies van ISAF in de Afghaanse provincie Uruzgan, waar genisten vanaf 2007 een naambandje met de tekst REGIMENT GENIETROEPEN “onofficieel” op de linkerschouder van het dessert gevechtstenuue droegen. Dit voorbeeld werd overgenomen door andere regimenten. In het voorjaar 2009 vertrokken Fuseliers van C-cie met rotatie 9 naar Uruzgan (TFE-9) en zij droegen PRINSES IRENE weer op de linkerschouder, net als de fuseliers na hen: B-cie, Staf en het Verkenningsspeloton (TFE-10) en A-cie (TFE-11).

Prinses Irene desert GVT

Het naambandje op het gevechtstenuue blijkt toch onderscheidend te werken, want enkele jaren na terugkeer uit Afghanistan, verschijnt er een groene variant op het groene gevechtstenuue. Het is niet officieel en de emblemen worden door het bataljon zelf aangekocht en verstrekt.

Prinses Irene GVT

In december 2016 stelt de Traditie Commissie Koninklijke Landmacht (TCKL) een voorstel voor “naamboogjes” vast, voor alle regimenten en korpsen. Voor de garderegimenten verschijnen er drie varianten: GARDE JAGERS, GARDE GRENADIERS en een GARDE FUSELIERS. Dit lijkt helemaal correct maar het gaat voorbij aan de historie, waar PRINSES IRENE belangrijker is dan de veel latere toevoeging FUSELIER. Met die laatste variant lijkt de naam van de naamgeefster van het Garderegiment Fuseliers weer van de schouder te verdwijnen.

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan:

Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres:

VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.

Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Bankrekening (IBAN): NL51 INGB 0001 9995 33 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

WETENSWAARDIGHEDEN VAN ONZE VERENIGING

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene"

Voor de nog overgebleven Oud Strijders is het voorjaar wel een hele drukke tijd. We hebben ons gerealiseerd dat het aantal van ons dat nog in de gelegenheid is, om onze Prinses Irene Brigade te vertegenwoordigen, wel heel sterk afneemt. Wij boffen dat er nog een paar mannen zijn die dat wel kunnen.

Koningsdag in Tilburg

Zo waren we met vijf man in Tilburg op Koningsdag, 27 april. Het was voor ons een geweldige dag, die door het Regiment voor ons voortreffelijk was georganiseerd. De Koning en de hele Koninklijke familie drukte ons de hand. Wij werden er door Burton Sanders op gewezen dat wij, na Hare Majesteit Koningin Wilhelmina, die dag ook de vijfde generatie de hand hadden gedrukt.

Thuisgekomen zagen we het televisieverslag uit Tilburg. Wat een ergernis ineens. De verslaggever noemde wel de Schotten als bevrijders van Tilburg maar noemde onze

Oud-Strijders niet. Wij waren "de veteranen op de eerste rij", die een hand kregen. Toen de Koning ons de hand drukte, wees Hij er met nadruk op, dat onze aanwezigheid voor Hem juist op dat moment in Tilburg, heel bijzonder was. Jammer dat zo weinig mensen weten dat wij ook bij de bevrijding van Tilburg zijn ingezet.

Beëdiging en koorduitreiking

Op 3 mei waren wij bij de beëdiging van vijf Fuseliers in Oirschot. Er was nog geen koorduitreiking. Voor deze geluksvogels is dat op 5 juni op het strand van Arromanches in Normandië.

Vier en vijf mei

Op 4 mei heeft iedereen op de TV kunnen zien hoe plechtig de gevallen van de Tweede Wereldoorlog en Nederlands Indië in Amsterdam werden herdacht. Op 5 mei werd in Wageningen een fakkel ontstoken, die in estafette door Fuseliers langs dezelfde weg naar den Haag werd gedragen, als die in 1945 door onze Brigade werd afgelegd.

In Den Haag werd de fakkel aan mij overhandigd. Ik mocht de fakkel weer overdragen aan een wethouder die met de fakkel het bevrijdingsvuur voor de Haagse bevolking aanstak.

Bevrijdingsconcert op de Amstel

In Amsterdam werd het bevrijdingsconcert op de Amstel extra luister bijgezet door een aantal Veteranen van zes landen, die in geallieerd verband in Nederland meevochten in '44-'45. Het Nederlandse detachement werd gevormd door vier Oud-Strijders en jonge Fuseliers. Ook hierbij was het commentaar op de buis alleen over Britten, Canadezen, Amerikanen, Polen en Belgen. Wij zijn natuurlijk erg trots op de Nederlanders die zich uitstekend van hun taak gekweten hebben.

Herdenking Den Haag op 8 mei

Op 8 mei werd de intocht in Den Haag in 1945 herdacht. De Prinses Irene Brigade was de eerste van de geallieerde bevrijders in Den Haag. Deze herdenking is bij de plaquette aan de Grote Kerk, destijds onthuld door Koningin Juliana. Na een simpele lunch was er nog een herdenking bij het Oorlogsmonument van Den Haag bij het voormalige Gemeentehuis. Dit is voornamelijk voor de scholieren die dat monument onderhouden en burgers uit de buurt. Natuurlijk samen met een deputatie van de Fuseliers.

'Oud-strijders met Overste Gorissen en wethouder Boudewijn Revis (oud-Fuselier) van de gemeente Den-Haag'

Slag om de Residentie Concert

Op 10 mei wordt jaarlijks in Den Haag herdacht dat de Grenadiers en Jagers, die in 1940 in Den Haag waren gestationeerd, zich tegen de Duitse Luchtlantingstroepen hadden geweed. Te weinig mensen realiseren zich, dat de wijze waarop deze troepen hebben gevochten, van enorme invloed is geweest op het verloop van de verdere oorlog. Alle Duitse vliegtuigen werden in de meidagen vernield, alle vliegers werden meteen naar Engeland gebracht als krijgsgevangen, evenals de luchtlantingstroepen. Engeland kon hierdoor niet door Duitse luchtlantingstroepen worden bezet in 1940. Daardoor kon de landing in bezet Europa in 1944 vanuit Engeland worden voorbereid.

Deze herdenking op de 10de mei werd afgesloten met een concert door de Koninklijke Militaire Kapel in de Kloosterkerk in Den Haag. Zoals gebruikelijk wordt het concert geopend door de commandant van het Regionaal Commando West, de kolonel Kees van Eijl. Hij is gastheer samen met de burgemeester van Den Haag, mevrouw Paulien Krikke. Dit jaar was het de beurt aan het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene om het concert met een toespraak af te sluiten. Overste Haran Gorissen deed dit met verve! Volgend jaar is de commandant van de Grenadiers en Jagers dan weer aan de beurt om het slotwoord uit te spreken. En natuurlijk wordt de Irenemars en de Mars van Grenadiers en Jagers gespeeld door het orkest en waar de aanwezige Fuseliers natuurlijk luidkeels hun Regimentslied mee zongen. Na afloop werd er gezamenlijk nog een drankje gedronken.

Reünie op 12 mei

Op 12 mei was de reünie van de Veteranen van de Brigade en het Regiment. Na een welkomstwoord door de voorzitter van de VVVGFP, BGen Arie

Vermeij was er alle gelegenheid om met ZKH Prins Jaime te spreken. Prins Jaime, beschermheer van alle Veteranen Fuseliers, was speciaal uit Rome gekomen, waar hij Ambassadeur is bij de Heilige Stoel in het Vaticaan. Hij geeft er duidelijk blijk van dat hij het, bij de Fuseliers, bijzonder naar zijn zin heeft.

Daarna volgde de plechtige herdenking van alle gesneuvelden bij het monument. Heel bijzonder, zoals het Regiment het dodenappèl hield. Alle aanwezigen waren hier erg van onder de indruk. Geweldig!!! Na de nasimaaltijd was er nog een korte algemene ledenvergadering en een glaasje op het terras met de jonge veteranen. Het was weer een mooie reünie!

Veteranendag op 24 juni

Op 5 juni, zoals gezegd, zal in Normandië een koor-duitreiking plaats vinden en op 24 juni is het weer Veteranendag in Den Haag. Ik hoop dat u zich daarvoor hebt opgegeven bij Frans van der Meeren en het in uw agenda hebt gezet. Wat ook alvast in de agenda mag is de herdenking in Beringen op 6 september.

Ik hoop dat zo veel mogelijk Oud-Strijders daarbij kunnen zijn.

Ik kijk naar u uit.

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. e-mail: VOSGRPI@Fuseliërs.nl

DB VOSIB (in ruste). H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort, Tel. 026-3118271.

Th.J. (Theo) van Alst (secretaris) Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar; Tel 0316-524002, e-mail: tvalst@kpnmail.nl

W.G. (Wim) ter Horst (penningmeester) Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, Tel. 0575-510207 e-mail: wg.terhorst@upcmail.nl

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFP

TOESPRAAK HARRY VLEEMING, RUSTEND VOORZITTER VAN DE VOSIB OP 12 MEI 2017 T.G.V. DE GEZAMENLIJKE REÛNIE VVV GFPI TE OIRSCHOT

Tekst: Harry Vleeming

Koninklijke Hoogheid, Commandant, Leidinggevend, Dames, Heren en beste Fuseliërs!

Fijn dat onze Beschermheer er ook is, we zijn als Garderegiment helemaal compleet. Vandaag zijn we blij en dankbaar, dat we als oud rustend Dagelijks bestuur van de 5 Indiëbataljons aan de reünie en vooral de Dodenherdenking mogen deelnemen. Menselijkerwijs hopen we telkenmale onze 93 ontvallen Sobats op een waardige wijze alhier bij het monument te herdenken. Ja, toehoorders, het herdenken ontroert ons als Oud Mede-Strijders ontzettend en onze geest en op ons netvlies zien we onze Sobats in levende lijve lopen.

Wij weten zeker dat de vele Sobats, die hun opdracht, ginds in het voormalig Nederlands Oost-Indië bekochten met de dood, door ons, die nog leven, nooit en te nimmer worden vergeten. Hun inzet, gevoed door moed, wilskracht en trouw was zeer groot! Bij deze plechtigheid ontbreken de huidige Fuseliërs van het Garderegiment niet en zijn op diverse plekken behulpzaam. Zie daar ook de grote groep Fuseliërs, die aangetreden staan rondom de appèlplaats. Evenzo de 7 Fuseliërs van de Vaandeldwacht in buitenmodel-tenu met het Vaandel namen iedere keer aan de herdenking deel.

Het aanzien van dat geheel is hartverwarmend en bezorgde ons menigmaal de rillingen op het lijf, vanwege de statige, kalme houding en pas bij het betreden van de appèlplaats. Menig toehoorder, partner of genodigde raakte hierdoor ontroerd en geëmotioneerd. Straks aan het einde van het defilé brengen we een stille ere-salut aan onze Makkers bij het monument.

Tot slot als rustend Oud Voorzitter wil ik nu gaarne een lofuiting van dank uitspreken aan alle Leidinggevenden en Fuseliers van het Regiment voor hun geweldige en jarenlange medewerking en bijstand omtrent gehouden reünies en herdenkingen op de Generaal-majoor de Ruijter van Steveninckkazerne in Oirschot. Fuseliers, in één woord "Bravo". Een Garderegiment zeer waardig om trots op te zijn!

Ik wens u allen veel succes en nog een fijne dag.

Hartelijk dank.

Onderofficiersmess De Treffer, de bekende locatie waar veel ontvangsten en recepties werden gehouden, in 1998. Bekend beeld op de tafels: glazen bier en volle asbakken, inmiddels ondenkbaar.

Het monument voor de gevallen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Oorspronkelijk stond het op de Westenbergkazerne in Schalkhaar. Het werd daar onthuld op 12 november 1968. In 1992 werd het overgebracht naar Oirschot en kreeg een plaats bij de (inmiddels

gesloopte) stafgebouwen van het bataljon, op het voormalige heliveld (daar staan nu legeringsgebouwen). In oktober 2004 verhuisde het naar de appèlplaats van het bataljon, tegenover Regimentsmess Congleton en in de omgeving van het museum. De bronzen gedenkplaat is in 1996 vervangen door een ander exemplaar.

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie

4e Bataljon

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

4^e Bat. GRPI: Contactpersoon Th. J.(Theo) van Alst, Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, Tel. 0316-524002. E-mail: t.alst@upcmail.nl

VERVOLG OP VERHALEN VAN VROEGER

Herinneringen van M.T. makkers 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene, gedurende de jaren 1947 t/m 1950 toen zij hun plichten vervulden in het toenmalige Nederlands Indië, op Midden- en Oost Java Overgenomen onder andere uit het M. T. gedenkboek, het dagboek van Jaap Gravesteijn en herinneringen aangedragen door M. T. Makkers uitgewerkt door J. L. Baas.

Inleiding

Selamat Siang, Apa Kabar, en ga zo maar door, dit was de taal die gesproken moest worden gedurende de tijd dat de Nederlandse troepen in

voormalig Nederlands Indië verbleven, zo ook de kameraden waar dit boek over gaat, zij verbleven daar 3 jaar van hun jonge leven. Thans op oudere leeftijd aanbeland komen al die herinneringen weer naar boven, dat is wel opvallend want wat gisteren gebeurde op deze leeftijd wordt soms vergeten. In de jaren rond 2000 ontstaat onder de gelederen van deze M. T. groep van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene het idee een boek te schrijven waarin de opmerkelijke gebeurtenissen uit die Indië tijd gaan worden beschreven, vele van de kameraden die nog in leven zijn geven hun medewerking voor het tot stand brengen van dit boek, en alle persoonlijke ingebrachte verhalen worden daarin verwerkt.

Om een goed overzicht te krijgen van de M. T. kameraden is er een korte levensbeschrijving van de tijd voor de opkomst in militaire dienst, maar ook hoe zij in de burgermaatschappij zijn terug gekomen, en ook de ontmoetingen die onder elkaar hebben plaats gevonden, ook de reünies in M. T. - en in Bataljons verband, herdenkingen en helaas het onontkoombare overlijden van een aantal.

De M. T. makkers spreken de wens uit dat dit boek er toe zal bijdragen dat hun kinderen, kleinkinderen en wat er verder mag volgen een idee krijgen welke vriendschap er is ontstaan in de drie moeilijke jaren dat zij in de tropen waren, dit mag wel uitzonderlijk worden genoemd.

Aan de lezer, zoals nabestaanden der Indië

Veteranen der M.T.

Eens droegen zij de wapenrok der Nederlandse Strijdmacht, En gingen voor drie jaar naar Indië met een speciale opdracht Deze luidde: Breng Orde - Rust - en Vrede in dat verre overzeese land, Maar met deze opdracht heeft de Nederlandse Regering zich de vingers gebrand. Meer dan 120.000 jonge kerels kwamen terecht in een oneerlijke strijd, Het leven dat zij daar moesten doorbrengen kon ook stellig niet worden benijd. Omtrent de vaak erbarmelijke jaren dat zij daar op elkaar waren aange-wezen, Heeft een deel van deze M.T. groep tot taak genomen U hierover te laten lezen. Voordat de tijd was aangebroken van de zeereis, die een maand zou gaan duren, Werden zij geschoold tot militair onder de krijgstucht, om ook een truck te besturen. Deze training vond plaats in- en rond - Arnhem, bij barre winterse omstandigheden, Bij vorst - sneeuw - en ijs, en er moest met strakke discipline worden aange-treden. Mars oefeningen, bedienen van vuurwapens, en alles wat een soldaat dient te kennen, Dat werd allemaal in 7 maanden geleerd, aan die omstandig-heden moest men wennen. Toen' t moment was ge-komen van afscheid der achterblijvers die hen dierbaar waren, Vertrok het Bataljon vanuit Amsterdam, voor een lange zeereis over de woelige baren. Het leven op die oude schuit met de naam Tabinta was dan ook bepaald geen pretje, Na aankomst in Indië moest men op een veldbed slapen, onder een mus-kieten netje. De taal en zeden waren in Nederland reeds voor een gedeelte aan hun bijgebracht, Maar wat daar dan ook werd aangetroffen was lang niet wat men er had verwacht. Zo was er helemaal geen tijd om aan acclimatiseren toe te komen, Er moest al

snel aan de eerste politionele aktie worden deelgenomen. De oneerlijke strijd met de opstandelingen was vanaf die dag begonnen, Maar kon onmogelijk door geen van beide partijen worden gewonnen. Na de eerste ervaringen van het wapengekletter rond Semarang en De Mak, Kwam de periode dat voor hun op Oost Java de tweede politionele aktie uitbrak Dat werd een zware en moeilijke tijd van beschietingen, trekbommen en hinderlagen, En men v/d beveiliging

bij transporten de Huzaren van Boreel hulp moest vragen. De inmiddels volwassen kerels, geworden in die zware en oneerlijke strijd, Willen via dit boek hun verhaal vertellen over die spannende en onvergetelijke tijd. Maar er zijn ook wel goede en mooie restanten uit die zo bewogen jaren, Dat is de hechte vriendschap die is overgebleven uit de tijd dat zij samen waren.

Zevende Bataljon GRPI, bataljon Berdjalan

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

7e Bat. GRPI: W.G. (Wim) ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT, Zutphen. Tel. 0575-519207, T. (Teus) Meijer; sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland en J.P.J.M.(Sjaak) Besteman, sociaal contactpersoon voor de regio Noord West Nederland.

TOESPRAAK MR. C.W. LABREE

Auteur: Mr. C.W. Labree

Voorwoord

Wijlen Mr. C.W. Labree (overleden in 1992) was o.a. burgemeester van Barneveld en destijds 2e Luitenant bij het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene. Hij was alom bekend als een graag gehoorde spreker en met name om de humor, die in zijn toespraken duidelijk aanwezig was. Onder redactie van Gerrit den Braber en Gerjan Crebolder is er in 1994 een boek verschenen "Voor rede vatbaar", waarin zijn verhalen, voordrachten, gedichten en toespraken zijn gebundeld. Ook op onze reünies (van 1980 t/m/ 1987) werden zijn toespraken bijzonder gewaardeerd. Vanwege de humoristische inhoud van deze speeches wordt er in deze Vaandeldrager één gepubliceerd. Onderstaande toespraak is gehouden in juni 1982.

Toespraak juni 1982

"Veertig jaar geleden in juni 1942 werd de Slag bij Midway door de geallieerden gewonnen, een grote zeeslag waarbij de Japanners vier vliegekampschepen en de Amerikanen er één verloren. Dit betekende in feite het keerpunt in de oorlog in de Pacific: het ontbrak Japan voortaan aan voldoende slagkracht ter zee om door te dringen tot Australië. Nieuw Guinea was hun laatste eiland en het werd nog maar voor een (noordelijk) gedeelte veroverd: de aanval op Post Moresby, de hoofdstad van het Australische deel, aanvankelijk over zee, later over land onderno-

men, werd afgeslagen. De deur naar Australië bleef dicht. Bijna twee jaar later heroverden de Amerikaanse troepen in enkele dagen - in april 1944 - Hollandia, tot op dat moment nauwelijks meer dan een grensdorpje, maar sindsdien de belangrijkste plaats op Nederlands Nieuw Guinea. Even later kwam de aanval op Biak. Hier duurde de strijd door de hardnekkige weerstand, die de Jappen boden, van 10 april tot 22 juni: twee-en-een-halve maand. Zesduizend Japanners, vierhonderd Amerikanen verloren hier hun leven. Op de noordzijde van de Vogelkop na heeft de bevrijding van de rest van Nieuw Guinea moeten wachten tot dat in augustus 1945 Hiroshima en Nagasaki het afschuwelijke offer brachten, dat tot het einde van de Pacific-oorlog leidde.

De maanden die wij op Nieuw Guinea doorbrachten als 434e Bataljon Infanterie, 7e GRPI, hebben op ons allen een grotere invloed gehad, dan wijzelf toen beseften. Het verblijf daar heeft ons leven veranderd - niet veel, maar wel definitief. Ik bedoel dat niet in de bekende zin van het woord, dat we "van jongen tot man werden". Dat waren wij al wel eerder geworden: moeders pappot lag al sinds half september 1949 en eigenlijk nog wel een jaar of een half jaar eerder achter ons. Wij hadden geleerd te geven en te nemen. Vooral ook te nemen. Wij waren al wat gevorderd in het accepteren van het onbekende.

Toch wel een beetje man geworden in de kazerne, op de Volendam, op Sumatra. Maar Nieuw Guinea betekende nog iets méér. Nieuw Guinea maakte ons tot ontdekkingsreizigers. Daar op de grens tussen Azië en Australië kwamen wij terecht in een Niemandslaan, in het Stenen Tijdperk, in de oer-natuur. Wij hadden er geen vijanden, zoals op Sumatra, en voor onverwachte schoten uit het bos behoefden we niet bang te zijn. Dat was geruststellend, allicht - en voor velen van ons, (bovendien: na die roemruchte lange zeereis per "Thedens" of LST vanuit Padang), was de aankomst op de nieuwe standplaats een opluchting. Ik herinner me hoe content het peloton was met zijn huiselijke barakken in het kampement op Biak, aan het Kathedraalsplein. Maar ook de andere compagnieën hadden het niet slecht: Fakfak, Doorn - allemaal heel gezellig, Manokwari een keurige koele kazerne. We hadden het goed getroffen.

Pas langzamerhand beseften wij hoe wij alleen maar waren overgestapt van het ene op het andere schip. Buiten het kamp was er immers de rimboe, en dan niet afgewisseld door sawah's en pisangplantages. Buiten het stadje hielden de wegen op. Paden verdwenen in het niets, in het bos. Wie daarin verdwaalde, zou zich niet in leven kunnen houden. In dit land vol "boerenkool" bleek niets te groeien wat de mens als voedsel dienen kon. Wel waren er legio slangen en leguanen, en als je met een auto de kota uitreed was het alsof je in een motorbootje wegvoer van het veilige schip, over een vreemde dreigende zee.

Zo hebben we Nieuw Guinea meegemaakt, als een vreemd, vijandig land. Niet de mensen waren vijandig, maar het land. De Papoea's lachten ons toe. Zij zagen ons óók als bevrijders, van hetzelfde slag als

die van zeven jaar eerder. Zij liepen soms nog met oude Amerikaanse legertruien aan rond, en hun daken waren van roestig golfplaat, gesloopt uit Amerikaanse quonset-hutten. Zij hoopten dat het vroegere Amerikaanse feest van hun bevrijding weer op gang zou komen. De bevrijding uit hun volslagen gebrek aan alles wat hun het leven gemakkelijk zou kunnen maken om in dit woeste land te leven. Nou ja, wij hadden niet veel, en wij trokken ons terug in de beslotenheid van de tangsi, maar een spiegeltje, een scheermesje, een leeg conservenblik zullen ze nog aan ons hebben verdiend. En wij leerden af en toe zwemmen in de vreemde zee: op meerdaagse patrouilles naar afgelegen kampongs. Ontdekkingsreizigers van het gebrek in Niemandslaan.

Na ons vertrek hebben Nederlanders nog tien jaar lang hun basisposten in Nieuw Guinea verstevigd en uitgebouwd in een welgemeende poging de Papoea's de kennis en de middelen te verschaffen om zichzelf te bevrijden. Twintig jaar geleden, in oktober 1962, hebben zij dat werk gestaakt. Sindsdien zijn nieuwe bevrijders gekomen - in overvloed, want Java kan zijn vele kinderen niet meer genoeg te eten geven, en Nieuw Guinea heeft de ruimte: in een gebied dat elf maal zo groot als Nederland is, leven nog geen miljoen Papoea's. Die zullen voortaan de zelfkant vormen van een Javaanse maatschappij - maar in een land dat even grillig blijft, vreemd, dreigend en ontoegankelijk als toen wij er waren. We hebben er een maand of acht, negen van ons leven aan besteed. Ze waren, vind ik, wél besteed aan ons en aan de Papoea's."

Barneveld, juni 1982.

Mr. C.W. Labree.

Lkol der Fus Willem Verweij en Jan Elbers, voorzitter van de Vereniging van Indië bataljons Garderegiment Prinses Irene, tijdens de Regimentsjaardag in januari 2001.

De bel aan het monument is een scheepsbel van VOC uit de 18e eeuw, meegenomen door het 5e Indiëbataljon van Oost Java.

Regimentscommandant Lkol der Fus Harold Jacobs gaf de bel weer een rol in de ceremonie van de herdenking van de gevallen, geïnspireerd door de ceremonie bij het Regiment Infanterie Van Heutzs.

Genootschap Vrienden van de Fuseliers

BEZOEK GENOOTSCHAP VRIENDEN VAN DE FUSELIERS AAN KORPS COMMANDOTROEPEN

Tekst: Aalmoezenier Marco Spies

Ieder jaar wordt er voor de leden van het Genootschap een uitstapje of activiteit georganiseerd. Deze heeft vaak raakvlakken met ons regiment, wat ook dit jaar het geval was. Dit jaar konden we op 21 april, dankzij de contacten van aalmoezenier Marco Spies, een bezoek brengen aan het Korps Commandotroepen. Meer dan twintig leden van het genootschap gingen op reis naar Roosendaal naar de Engelbrecht van Nassau kazerne, thuisbasis van het KCT.

Allereerst was er een ontvangst met koffie en de bekende cake en werd er volop met elkaar bijgepraat, alvorens we door de goede zorg van Kap b.d. Jack Bakker een rondleiding kregen in het museum van het KCT. Hier werd door Jack op een boeiende wijze de geschiedenis verteld van deze elite eenheid van onze krijgsmacht.

Link tussen KCT en Regiment

Al snel werd de link duidelijk tussen het KCT en ons regiment, want prominent aan het begin van het museum, in een vitrine, stond een pop uitgerust met de kleding, destijds gedragen door de soldaten van de Irenebrigade. Immers toen in 1942 in het Schotse Achnacarry achtenveertig militairen de commando-opleiding begonnen, waren daar ook mannen bij van de Irenebrigade die zich destijds vrijwillig opgaven voor deze zware opleiding.

Na de rondleiding in het museum mochten we genieten van een eenvoudige maar voedzame lunch en was het daarna tijd voor de gebruikelijke groepsfoto, dit keer genomen op de appèlplaats bij het commandomonument, met daarop de namen van alle gesneuvelde commando's.

Huidige wereld van het KCT

Hierna was het tijd om een kijkje te nemen in de huidige wereld van het KCT en hebben we de Kit-lay out bekeken o.l.v. Kap Bart. Na een korte introfilm over het KCT, wist hij ons op een boeiende wijze te vertellen over het huidige optreden van het KCT, wat nog eens onderstreept werd, door de tentoonstelling van poppen aangekleed met de kleding, wapens en overige uitrusting, welke door de huidige commando's worden gebruikt.

Ons bezoek werd, na een dankwoord van onze voorzitter aalmoezenier b.d. Jan van Lieverloo, op traditionele wijze afgesloten met het uitbrengen van een toost op ons regiment, door de aanwezige leden van het genootschap, met Calvados. Vol indrukken over dit bezoek aan het KCT, ging vervolgens iedereen voldaan naar huis.

Vrienden van de voormalige Westenbergkazerne

Tekst: Majoor b.d. Arend Brinkman, Voorzitter van "De Vriendenkring van de voormalige Westenbergkazerne Schalkhaar"

Vanaf 1992 komen we tijdens de jaarlijkse reünie in maart bij elkaar, de vrienden van de voormalige Westenbergkazerne Schalkhaar. De oudgedienden, militairen en burgerpersoneel van voormalig **13 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene** en de in de kazerne gelegen ondersteunende eenheden. Je kunt je afvragen waarom er vijftientig jaar na de sluiting van de Westenbergkazerne nog steeds een groot aantal oud Westenbergers de moeite nemen om elkaar te ontmoeten. Immers, bij het bestand van meer dan tweehonderd leden, een bestand dat gek genoeg nog ieder jaar groeit, is de reünie buitengewoon populair en goed bezocht. Ondanks dat vele maten van toen al jaren in andere eenheden dienen of buiten Defensie werken. Ondanks ook, dat een aantal vrienden zich definitief in het buitenland hebben gevestigd en we, onontkoombaar, door de jaren heen, van een aantal voorgoed afscheid moesten nemen.

Er zijn diverse redenen te noemen voor die hechte onderlinge verbondenheid. In ieder geval het intensieve militaire leven als lid van het Fuseliers bataljon binnen de relatief kleine Westenberg gemeenschap waar iedereen elkaar kende. Maar ook omdat het grootste deel van de periode "Schalkhaar" zich afspeelde tijdens de zogenaamde koude oorlog. De "Oost -West" verhoudingen waren uiterst gespannen, wat vroeg om een hoge graad van paraatheid. Daarnaast bestond de Koninklijke Landmacht uit een kader militie leger met hoofdzakelijk dienstplichtige militairen. Tezamen stond het garant voor een overvol oefenprogramma en een onafgebroken aaneenschakeling van opleiden, oefenen en trainen. We hebben het dan over oefen en trainingsomstandigheden die niet zelden plaatsvonden onder lastige, fysiek zware en vaak primitieve omstandigheden. Niet ongenoemd mag blijven dat genoemde factoren nog eens extra werden versterkt door een intensief messleven. In de praktijk van alle dag bleek dat een extra ondersteuning voor saamhorigheid en onderling plezier in de uitvoering. Zie hier het recept dat collegialiteit veranderd in kameraadschap en niet zelden vriendschappen oplevert voor het leven. In ieder geval brengt het jaarlijks een groot aantal oud Westenbergers bij elkaar en is de periode Schalkhaar een onuitputtelijke bron van sterke verhalen die steeds opnieuw worden verteld en per jaar mooier worden.

Herman Wesselink, voormalig Chef Hofmeester van de officiersmess en Henny Meijerink, voormalig Officier Militaire Administratie, organiseerden in 1992 de eerste bijeenkomst. Zij konden toetertijd onmogelijk vermoeden dat dit spontane initiatief zo'n doorslaand succes zou worden. Immers, na 25 jaar is de jaarlijkse reünie uitgegroeid tot een fenomeen en bleek het een gouden greep die voorziet in een behoefte. In 2016 organiseerden we onze vijftiengste reünie.

Officierscantine Legerplaats bij Oldebroek

Mede door sponsoring van het vfonds (Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg) en een grote opkomst van deelnemers, werd het er een om in te lijsten. Ook de zesentwintigste bijeenkomst op 9 maart van dit jaar was met 121 deelnemers onveranderd drukbezocht en bijzonder geslaagd.

Opening reünie

Op 14 mei 2016 was het bestuur en een groot aantal leden getuige van de festiviteiten vanwege de 75e verjaardag van het Regiment Garde Fuseliers Prinses Irene. Een uitstekend georganiseerd en grandioos feest in de oude kern van Oirschot. Een weerzien met veel oud Fuseliers maar ook een ontmoeting

met de Fuseliers die vandaag de dag deel uitmaken van het bataljon. De uiterst geslaagde verjaardag gaf een helder beeld van het huidige Fuseliers bataljon dat op een uitstekende manier invulling geeft aan de handhaving en traditie van een trots infanterie regiment. Het regiment waar ook onze wortels liggen, dus ook ons bataljon, net zoals toentertijd het 13e in Schalkhaar. Een hechte gemeenschap, waar we het embleem met trots van dragen. En al is het dan voor velen niet meer dagelijks op de baret, of als borstzakhanger op het uniform, dan in ieder geval als warme herinnering.

Gezellig samenzijn

VOLO ET VALEO

Even voorstellen...

Mijn naam is Melanie (Mel) Giesen-Schuurmans en sinds het begin van dit jaar ben ik de Regimentsvrijwilligster bij 17 Painbat GFPI. In deze functie zal ik de sectie S1 gaan versterken en ondersteunen op het gebied van Regiments- en veteranenzaken in de breedste zin van het woord. Ook ben ik het eerste aanspreekpunt voor allerlei veteranenzaken en nuldelijns-ondersteuning.

In het verleden heb ik 12 jaren, in diverse functies, bij het Bataljon gediend en ben ik 3 keer op uitzending geweest onder het vaandel van het 17e. Het is voor mij dan ook vanzelfsprekend dat ik het Regiment een warm hart toedraag.

Ik ben iedere dinsdag en donderdag, van 09.00 tot 14.00 uur, aanwezig op de kazerne. Ik ben te bereiken via de S1 en via de mail: Regimentsvrijwilliger@fuseliers.nl

fuseliers toen en nu.....!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFPi.

Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/ zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?

Deze eerste keer is het de beurt aan: **Wilco de Bruin**

Mijn naam is Wilco de Bruin. Ik ben al ruim 12,5 jaar getrouwd met Cindy (hoe houdt ze het vol). We hebben elkaar ontmoet in de bar op de kazerne. Cindy was daar werkzaam via een uitzendbureau en zo heb ik haar leren kennen. Wij hebben 1 zoon, Sven van 10 jaar. Later wil hij graag het leger in net als papa vroeger, maar dan als officier zegt hij. Ik wacht rustig af, motiveer hem wel een beetje. Hij is vooral aangestoken tijdens de reünie van 2016, bij "Groots in het Groen", toen er bij onze ontvangstlocatie een club militairen in ceremonieel tenue stond die hij in de houding mocht zetten, dat vond hij helemaal fantastisch. Ook onze uitstapjes naar de Oirschotse hei als er een oefening bezig is hebben hem heel erg enthousiast gemaakt om later ook het leger in te gaan.

Na mijn periode bij het 17e ben ik eerst nog naar 13 Pantsergenie gegaan en daarna na de KMS. Door wat bureaucratie ben ik met een kwaai kop de dienst uit gegaan en heb uiteindelijk van mijn hobby mijn werk gemaakt. Tegenwoordig ben ik werkzaam bij een fietsenzaak, Henk Baars Bike Sports, in Hilvarenbeek. Het mooie van deze baan is dat ik veel klanten contact heb en fietsen afmonteer naar de wens van de klant. We hebben veel met sport te maken zoals mountainbikes en racefietsen en dat is het mooie van hier werken.

Een ander leuke bijkomstigheid is dat ik te maken heb met de vakantiefietsers. Deze groep bedienen wij ook en dan komt mijn achtergrond bij Defensie

heel erg goed van pas. Mensen die gaan reizen op hun fiets kunnen natuurlijk maar een beperkt aantal spullen meenemen. Dan lijkt het af en toe wel of ze op oefening of uitzending gaan. Met vragen als: 'hoe belaad ik mijn rugzak?', 'wat is makkelijk om waar in te stoppen?' 'waar wil je de zware spullen hebben liggen, waar stop ik mijn snoepzak en waar mij lupa?' enz., is ook bij deze groep fietsers, (net als bij mij vroeger in militaire dienst) het geval. Samen met Sven neem ik vaak deel aan allerlei ATB tochten in de omgeving. We fietsen dan zo'n km of 30 op de mountainbike, lekker door de landerijen. En als er geen toertocht is dan pakken we, weer of geen weer, gewoon een van de ATB routes in de omgeving.

Wat is je band met het Regiment?

Ik ben opgekomen als dienstplichtige in een van de laatste lichtingen in 1995, meen ik.

Het leuke van de dienstplicht vond ik de verschillen tussen de collega's. We hadden mensen in ons peloton zitten die waren afgestudeerd in de rechten, maar ook mensen die niet eens fatsoenlijk hun eigen naam konden schrijven. Als je negen maanden lang met elkaar rond gedold hebt en dan terugkijkt naar datgene dat je samen bereikt hebt, denk ik dat deze tijd voor velen niet voor niks is geweest. Vanuit mijn dienstplicht ben ik naar Schaarsbergen, 11 Luchtmobiel Schoolbataljon, vertrokken. Aan het eind van mijn opleiding heb ik een zware blessure opgelopen en na wat revalidatie kreeg ik te horen dat het infanteriewerk voortaan wel voorbij was. Dit was een zware teleurstelling. Op een gegeven moment hoorde ik dat er een vacature was bij het Verkenningpeloton in Oirschot. Ik heb toen de stoute schoenen aangetrokken en mocht op gesprek komen om vervolgens aangenomen te worden en aan de slag te gaan als boordschutter.50 bij het Verkenningpeloton van 17 Painfbat GFPI. In deze functie ben ik op uitzending geweest met SFOR-5 naar Bosnië- Sisava.

Ik heb bij het Verkenningpeloton gezeten tot 2000, daarna ben ik de dienst uitgegaan. Net voor de kerstdagen van 2001 ben ik, door een gesprek met de

toenmalig Kapitein Smagge, teruggekomen bij het Bataljon en aan het werk gegaan bij de IOT groep van de SSVOST-cie.

Ik ben met het GNKpel op uitzending geweest met SFOR 13 in Bugonjo. Tijdens deze uitzending goede contacten bij de genie gekregen. Het 'geneeskundige' is een mooi vakgebied alleen eerlijk gezegd paste het niet bij mij. Dit resulteerde in een informeel sollicitatie gesprek tijdens de uitzending en een sollicitatiebrief op de achterkant van een A4tje die bedoeld was voor de openingstijden van de bar. Op deze manier heb ik dus de overstap gemaakt naar de Genie.

Genie een mooie club, veelzijdig werk en ik heb er met veel plezier mijn werk gedaan.

Bij de Genie viel ik wel op. Ik had een iets andere mentaliteit en heb meerdere malen, met de achtergrond van het Verkennerspeloton, nachtelijke Genieverkenningen gedaan.

Ik heb ook een samenwerking met Politie Eindhoven mogen meemaken in de vorm van brugslag; in het holst van de nacht even een brug over een sloot leggen, zodat er een M.E. bus overheen kan. Dit waren natuurlijk de krenten in de pap!

In 2008 heb ik na onenigheid over mijn plaatsing en het niet nakomen van afspraken van een loopbaanbegeleider de dienst verlaten. Dus om een lang verhaal kort te maken, 12 jaar defensie kwam hier tot een einde.

Wat is je leukste herinnering aan 17 Painfbat GFPI?

Er zijn meerdere mooie momenten bij het Regiment. Echte hoogtepunten kan ik niet zo noemen maar oefeningen in Salisbury Plains Engeland, Drawsko in Polen, koorduitreikingen, herdenkingen en uitzendingen daar zitten mooie herinneringen tussen. Om er daar een van te kiezen is echt moeilijk. Er is nog een mooie herinnering, namelijk een geweldig kampvuur in Sisava (heks verbranding) dan weten de Verkenners en Mortieristen van die tijd wel genoeg....;-)

Vertel eens iets over je VVVGFPi-Lidmaatschap?

Ik ben nog niet zo heel lang lid. Volgens mij een jaar of 3-4.

Ik ben lid geworden omdat ik graag als (oud) fuselier op de hoogte wil blijven van wat er binnen het regiment allemaal gebeurt. Ook vind ik het leuk om te zien hoe het met mijn oud-collega's en de parate club eraan toe gaat, en wat de laatste ontwikkelingen zijn. Als lid krijg je toch weer de laatste agenda punten te zien wanneer er wat te doen is en wanneer er weer een reünie aankomt.

En omdat ik op een steenworp afstand van de hei en kazerne woon is het voor mij natuurlijk redelijk eenvoudig om daar naar toe te gaan en weer een reünie bij te wonen.

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPi inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op: <https://www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi/>

Vanaf 1987 een bekend voertuig bij het Fuseliersbataljon: de YPR-765.

In 2011 werden deze vertrouwde pantserrupsvoertuigen vervangen, eerst door de CV90, enkele jaren later door wielvoertuigen

ACHT NIEUWE FUSELIERS BEËDIGD!

Tekst: M. Welling

Op 3 mei werden onder toezicht van oud-strijders, familie, vrienden en Fuseliers, acht nieuwe militairen van 17 Pansterinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene beëdigd op de Genm de Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot.

Regimentscommandant Overste Gorissen: "De eed of belofte zal worden afgelegd met de hand aan de Vaandelstok van ons Regimentsvaandel. Het Vaandel is het belangrijkste symbool van onze band met

ons Koningshuis en onze geschiedenis. Het symboliseert niet alleen de aanwezigheid van onze vorst in ons midden, maar ook die van onze gevallen. Op grond daarvan verdient het Vaandel respect en eerbied van zowel militairen als niet-militairen. Militairen brengen dan ook de groet als een ontplooid Vaandel passeert en niet-militairen worden geacht op te staan." ... "U ziet dat de meeste militairen om de linkerschouder het zogenaamde "invasiekoord" dragen. Dit koord is van grote waarde voor ons Regiment. Het is een eerbetoon aan onze oud-strijders en een teken van trots, verbondenheid en saamhorigheid."

Om de herinnering aan de invasie van Normandië in stand te houden, wordt meestal het invasiekoord na een beëdiging uitgereikt. Dit was vandaag echter niet het geval. De acht nieuwe Fuseliers ontvangen hun koord namelijk in juni te Normandië, waarna het koord traditiegetrouw ingezegend wordt door een duik in zee.

17 PAINFBAT WINT ARMY URBAN RUN

Tekst: Jim in het Veld

21 april vond voor het eerst de Army Urban Run, als onderdeel van de Rhinobokaal, plaats! Het was een wedstrijd van 10km met allerlei soorten hindernissen: hoog, laag, droog, nat en modderig! Het parcours lag er prachtig bij dankzij de inzet van de LO/S organisatie! Elk eenheidsonderdeel vaardigde een wedstrijdteam af van 15 lopers. De eenheid die als eerste 10 lopers over de eindstreep had, won deze uitdagende Urban Run. Dit jaar waren dat onze lopers van 17 Painfbat. De Fuseliers hebben een geweldige prestatie weggezet en de eenheid goed op de kaart gezet binnen de Brigade. Mannen klasse gelopen!

'Er was veel water en modder'

Voor meer informatie over de Army Urban Run, zie: <http://www.armyurbanrun.com/>

Van februari t/m april 2017 heeft 13 Lichte Brigade deelgenomen aan ACOTA 22. Deze kleine missie o.l.v. Ministerie van Buitenlandse Zaken is uitgevoerd in Oeganda en bestond uit een groep van in totaal zes militairen afkomstig van de 13 LT Brigade, 17 Painbat GFPI, 41 Pagnbat en 13 GNKcie.

De deelnemers aan ACOTA 22.

ACOTA (African Contingency Operations Training & Assistance) is een programma wat loopt sinds 2004 en als doel heeft Afrikaanse landen te helpen bij het opleiden en trainen van hun troepen. Deelnemende landen zijn o.a. Oeganda, Senegal, Burkina Faso en Niger. Troepen worden ingezet door de Afrikaanse Unie om het eigen continent te stabiliseren. Hierbij worden terreurgroepen als Boko Haram en Al-Shabaab bestreden.

In Oeganda vindt de training plaats in Singo Trainings Camp, een locatie 40 km ten noorden van de hoofdstad Kampala. Hier beschikt de Ugandas People's Defence Force over faciliteiten voor opleiden en trainen van een infanterie brigade. De opleiding wordt grotendeels verzorgd door Oegandese trainers. Hierbij ondersteunen Frankrijk (niv 1-2), de Verenigde Staten (niv 3-4) en Groot Brittannië (niv 5-6) de trainingen met expertise. Nederland is, met een beperkte deelname, de gehele periode vertegenwoordigd.

Onze inbreng bestond uit:

- Ondersteuning van het Covo proces en leiderschapsgedrag. Hierbij hebben Maarten en Bas lessen verzorgd, TOZT momenten georganiseerd, adviezen gegeven en commandanten met hun staf begeleid in hun processen.
- Begeleiden O&T proces en ondersteunen Life Fire Exercises. Wiel en Rik hebben de trainers feedback gegeven op hun instructiemomenten, hebben lessen verzorgd en hebben schietoefeningen ondersteund en geleid.
- Opleiden van route search groepen en adviseren over inzet hiervan. Patrick heeft groepen opgeleid om op een route IED's te vinden en commandanten inzicht gegeven in de inzet van deze specialisten.
- Opleiden medisch personeel en geneeskundige keten training. Als Algemeen Militair Verpleegkundige was Rien verantwoordelijk voor de geneeskundige zorg van het NL detachement. Daarnaast heeft hij medisch personeel opgeleid en de gehele keten, van eerste hulp tot en met Role 2, getraind.
- Adviseren van tactische inzet en operationeel optreden. We hebben allemaal en gedurende de gehele periode met commandanten gesproken over inzet en optreden. Hierbij hebben we adviezen kunnen geven en gedrag kunnen spiegelen.

'Afrikaanse militairen'

Door veel te investeren in de relatie met de Oeganden hebben we hun vertrouwen kunnen winnen waardoor een juist klimaat van onderlinge acceptatie ontstond. Het is zeker niet zo dat alle aangedra-

gen tips zomaar zijn overgenomen. Commandanten hebben gevechtservaring opgedaan in diverse conflicten en gebruiken dit in hun manier van werken. Gedurende de training hebben we langzaam maar zeker steeds meer terug gezien van onze inbreng. De Oegandese troepen worden deze zomer ingezet als onderdeel van de AMISOM vredesmacht in Somalië.

Voor onszelf is het een hele ervaring geweest; Werken in een klein team in internationaal verband, ver-

blijven in een andere cultuur en klimaat, heel veel investeren in relatieopbouw, kijken achter de schermen van een niet westerse krijgsmacht en de mogelijkheid om Afrika te ontdekken. We kunnen terug kijken op een succesvolle missie en nemen de opgedane ervaringen mee in de rugzak. Ik kan iedereen aanraden deel te nemen aan een uitzending als deze. Besef wel dat je veel zelfstandig werkt en flexibel moet zijn op alle gebieden.

Sinds 2001 wordt bij ceremoniële plechtigheden, zoals beëdigingen en commando-overdrachten, de uitzendvlag gevoerd door een aparte vlaggenwacht, bestaande uit 3 personen. De vlaggenwacht wordt gevormd door fuseliers van de compagnie die als laatste op uitzending is geweest. De uitzendvlag vangt in het uitzendgebied het vaandel, dat altijd in Oirschot achterblijft.

BEVRIJDINGSDEFILÉ

Op 5 mei werd in Wageningen voor de negende keer het Bevrijdingsdefilé georganiseerd. De ongeveer 3000 deelnemers waren allemaal naar Wageningen gekomen en verzamelden zich op De Dreijen. Het Bevrijdingsdefilé is onderdeel van het Nationaal Comité Herdenking Capitulaties 1945 Wageningen en richt zich voornamelijk op nationale- en internationale WOII veteranen en daaraan gerelateerde erfopvolgers. Deze erfopvolgers zijn actief dienende militairen die de CZSK, CLAS en CLSK vertegenwoordigen. Voor de CLAS mocht dit jaar de Charlie-Beren-Compagnie deelnemen.

In de ochtend verplaatste het detachement van de C-'Beren'-compagnie zich naar Wageningen. Aangekomen op het terrein van de universiteit Wageningen kleedde zij zich om in het dagelijks tenue. Na een lunch en een kleine pauze, had de eenheid de kans om een kijk te nemen op het Foulkes Festival. Dit festival vervult een belangrijke rol in het totale evenement. De voertuigen die aan het Bevrijdingsdefilé deelnamen, waaronder een aantal exclusieve exemplaren, stonden hier de hele dag opgesteld in een static-show. Andere publiekstrekkingen op dit evenement zijn demonstraties en displays van re-enactment groepen, optredens van muziekkorpsen, bands met muziek uit oorlogstijd en diverse stands

Tekst: Eerste luitenant Bart Martens

van musea. Om 15:30 was het tijd voor de beren om op te stellen. Enkele minuten later startte het defilé. De militairen verplaatsen zich over de route naar het defileerpunt. Hotel de Wereld is het punt waar de eregroet werd gebracht aan Commandant der Strijdkrachten. Vervolgens verplaatste de eenheid zich terug naar De Dreijen en was het Bevrijdingsdefilé ten einde.

Tot slot, de 30 deelnemers hebben genoten van deze dag en wij vonden het een eer om onze veteranen en oud-strijders te mogen vertegenwoordigen.

Volo et Valeo!

EAGLES OP DE DAM

De Bravo-Eagle-Compagnie van 17 Painfbat GFPI heeft 27 en 28 maart een ere schildwacht geleverd bij het Koninklijk Paleis op de Dam in Amsterdam. Dit ter ere van het staatsbezoek van de President van Argentinië, Mauricio Macri.

Het uitvoeren van een ere schildwacht gaat ver terug in de geschiedenis. De eerste vormen van ere schildwachten bestonden uit manschappen die bij een toegang aan de voorzijde van een koninklijk erf stonden. Vandaag de dag houdt het in dat er een gewapende garde infanterist voor het Paleis staat. Deze infanteristen staan hier alleen voor ceremoniële taken. Bij het betreden dan wel verlaten van een Paleis springen zij in de houding en komen daarna weer op de plaats in rust wanneer een koninklijk familielid uit het zicht is.

Een trotse fuselier aan de achterzijde van het paleis

Tijdens de voorbereidingen zijn wij, mannen van de Bravo-Compagnie, eerst met een samengestelde groep richting Soesterberg gegaan. Op deze locatie hebben wij de ceremoniële tenues, helmen en schoenen aangemeten, zodat wij er allemaal netjes bij zouden staan tijdens de ere schildwacht. Verder oefenden wij de gewapende exercitie, het aflossen

Tekst: Kpl1 (Sjaak) Teleng & Kpl (Joeri) Gerrets

van de wacht en werden de laatste voorbereidingen getroffen voor het vertrek. Zondag, eenmaal aangekomen op de MEA (Marine Etablissement Amsterdam), werden de groepen verdeeld over de kamers. Hierna hebben wij de laatste correcties aan de tenues uitgevoerd en werden we ingelicht over de tijden, locaties en het verloop van de dagen.

Samen met de marechaussee staan de fuseliers aan de voorzijde van het Paleis

Maandag morgen startte voor de eerste groep al vroeg de wacht. De groepen bestonden uit 2 keer een groep van 4 mannen. Waarbij telkens 2 mannen aan de voorzijde en 2 mannen aan de achterzijde van het Paleis op de Dam kwamen te staan op aangegeven posities. De ere schildwacht werd om de 60 minuten gewisseld met de volgende groep van 4 personen. Na 8 uur werd de volledige groep gewisseld met een totaal nieuwe groep.

Fuseliers tijdens de wisseling van de wacht

Het hele proces van de ceremonie ging ook 's nachts door, een kanttekening is wel dat het vrij rustig is rond het paleis. Dinsdag ochtend rond 09.00u kregen wij van Bureau Ceremonieel te horen dat wij konden gaan afronden. Hierna konden we nog even Amsterdam verkennen. Eenieder was vrij in beweging tot na het avondeten, waarna wij weer terugkeerden richting het Eaglesnest in Oirschot.

Wanneer we terug kijken naar de wijze van uitvoeren van de erewacht kunnen we hieruit concluderen dat de Fuseliers van de Bcie de houding en het gedrag hebben getoond dat men mag verwachten van een Garderegiment dat trots dient onder het oog des Konings.

Volo et Valeo!

De commando-overdracht over het Garderegiment Fuseliers en 17 Painfbat door Lkol der Fus Willem Verweij aan Lkol der Fus Harold Jacobs op 6 december 2001. Vanwege bouwwerkzaamheden is het regimentsmonument tijdelijk niet beschikbaar en is er een geïmproviseerd monument gemaakt met een plaat uit het museum.

HERBEGRAFENIS EERSTE-LUITENANT MR. IAN JACOB HAVELAAR TE COLIJNSPLAAT

Tekst: M. Welling

Op 19 mei is de Eerste-luitenant Havelaar op waardige wijze herbegraven in Colijnsplaat. Luitenant Havelaar maakte deel uit van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Aanwezig waren onder andere familie, oud-strijders, RC, RA, Ccie, basisschoolleerlingen en vele genodigden en geïnteresseerden.

In de toespraak die Overste Gorissen bij de herbegravenis gaf, verwoorde hij op indrukwekkende wijze wat er in november 1944 plaatsvond rond Colijnsplaat:

‘Op 9 november 1944 kreeg de brigadecommandant, Kolonel De Ruyter van Steveninck opdracht om onder bevel van 52e Lowland Division een bewakingstaak in Zeeland uit te gaan voeren. Op 14 november vertrok de verkenningsafdeling naar Noord-Beveland. Via Kortgene werd de verkenningsafdeling gelegerd rond Colijnsplaat. De bevolking werd gevraagd om de Irene-mannen in te kwartieren. Het front lag even ten noorden van het dorpje, want Schouwen-Duiveland was nog in Duitse handen. Vanuit het nog bezette Schouwen werd Colijnsplaat regelmatig door de Duitse artillerie onder vuur genomen. Luitenant Havelaar was commandant van een van de twee Carrier-troops van de verkenningsafdeling. De zeven brenn-gun carriers, van zijn troep stonden geparkeerd voor de Nederlands Hervormde Kerk.’

‘De bloemen lagen bij het monument bij de kerk’

'Regimentscommandant Overste Gorissen biedt de nabestaanden de vlag die over de kist lag aan.'

'In de nacht van 24 op 25 november vond de eerste noemenswaardige actie plaats. De officieren en de mannen van de verkenningsafdeling sliepen in de hotels Zeelandia en De Patrijs en werden door twee mannen uit het dorp gewekt. Zij vertelden dat een groep van 26 zwaarbepakte Duitsers met een bootje waren geland. Deze Duitsers gingen naar de dichtstbijzijnde boerderij en bonden de boer en boerin vast. Ook stalen ze hun boerenkar, waarin de Duitse militairen hun meegenomen explosieven laadden. Luitenant Havelaar kreeg het bevel naar de hoeve te gaan. Bij de afwateringssluis in Colijnsplaat kwamen ze de Duitsers tegen. Er werden lichtkogels afgevuurd en de Duitse groep trok zich terug. Intussen was het laag water geworden en konden de Duitsers niet meer weg komen met hun boot. In de buurt van de hoeve aan de West-Zeedijk groeven zij zich in. De troep van Havelaar naderde hen zo dicht mogelijk en ze verlieten hun carriers en kropen naar de dijk. Luitenant Havelaar richtte zich boven op de dijk op, om met zijn verrekijker de situatie te observeren. Onmiddellijk werd hij in zijn hoofd getroffen door wat een toevalstreffer geweest moet zijn. De strijd brandde vervolgens los. Er werd steun gekregen van een Engelse artilleriebatterij, die stond opgesteld bij de molen in Kortgene. Na enkele schoten stonden de Duitsers op met hun handen in de lucht. Twee van de groep waren gewond en hun commandant was gedood. Ook luitenant Havelaar was dus overleden, eerste hulp mocht niet meer baten. Zijn lichaam werd op een boerenwagen gelegd, met wat stro erop en een zeil erover. Zo trok de stoet het dorp in. Voor-

op de gevangen genomen Duitsers, daarachter de boerenkar.'

'Het verhaal van Luitenant Havelaar geeft aan dat hij al vroeg bewust een keuze heeft gemaakt om te dienen voor vrede, veiligheid en recht. Deze keuze hield hij vast toen Nederland bezet was en hij zijn plannen maakte om Engeland te bereiken. In zijn diepste overtuiging van vrede, veiligheid en recht heeft hij gestreden voor onze vrijheid. De vrijheid waarin wij heden ten dagen leven. Hij heeft hierbij het grootste offer gebracht. Vrede en vrijheid hebben een prijs. Gelukkig wordt men zich daar steeds meer bewust van in Nederland, Europa en de wereld.'

Na de speech van de Overste werd de kist overgebracht vanaf de kerk naar de begraafplaats. Achter de draagploeg liepen basisschoolleerlingen met de bloemen, daarna volgde familie, militairen en anderen. De Charlie-Beren vormden een erehaag en na de ceremonie en toespraken van onder andere familie, werd het Signaal Taptoe gespeeld en werd de Nederlandse vlag ceremonieel opgevouwen door de draagploeg. Deze werd samen met zijn baret, Fuselierskoord en onderscheidingen van Luitenant Havelaar overhandigd aan de familie. Ook zijn originele helm werd na de plechtigheid aan de familie aangeboden.

'De draagploeg liep over de Havelaarstraat naar het kerkhof'

Het was een zeer indrukwekkende dag die velen van ons lang bij zal blijven.

Volo et Valeo!

Ready? Yes. Go!

1001, 1002, 1003...

Sommigen zegt bovenstaande misschien niets, maar de deelnemers van de springoefening Jumping Tiger schieten door opgebouwde muscle memory direct met het hoofd achterover, trekken hun rug hol en strekken de armen rechtstandig naar achter, terwijl ze luid en agressief PARACHUTECONTROLE roepen. Bovenstaande procedure is er tijdens de springoefening behoorlijk in gedrild, als onderdeel van de lessencyclus. Hoe de springweek er voor de rest uitzag zal in dit artikel worden uitgelegd, aangevuld met ervaringen en uiteraard veel afbeeldingen. De springoefening heette Jumping Tiger, al hebben er ook Eagles, een enkele Springbok en een verdwaalde sportspier het luchtruim met ons verkend. Er werd gesprongen in het kader van grensverleggende activiteiten en het omgaan met stress. De methode van parachutespringen was static-line: de parachute wordt automatisch geopend bij het verlaten van het vliegtuig. Globaal bestond de springweek uit een les- en een springgedeelte: maandag tot en met woensdag bestonden uit lessen, donderdag was er een kleine break door Koningsdag en vrijdag en zaterdag is er gesprongen. Allereerst zal ik ingaan op de lessen.

'Uitleg over de sprong'

De lessen werden gegeven door de Kapitein Creemers (onze eigen S1) en de Kapitein Bénard (Kapitein Operatie 412 PaGnBat). Deze militairen hebben een passie voor springen, meer dan 1000 sprongen en de instructiebevoegdheid om anderen les te geven. Voordeel van deze steunverlening was dat het lesgedeelte daarom gewoon op de RvS-kazerne kon plaatsvinden. De lessen bestonden uit instructies over het materiaal, de exit uit het vliegtuig, het sturen van de koepel en natuurlijk de landing. Deze onderwerpen kwamen elke dag aan bod en elke dag gingen de instructeurs dieper op de stof in.

Bovendien was er een gezonde balans tussen theorie en praktijk. Zoals in de inleiding al aangehaald, worden de meeste procedures er in gedrild, dat betekent het tot de pijngrens herhalen van dezelfde woorden en handelingen, zoals de exit- en reserveprocedure, maar ook de pararol (dé manier om een stevige landing goed op te vangen). Alleen op die manier weet je zeker dat je het juiste doet, ook onder stress, en kan je dus met vertrouwen het vliegtuig in. De lessencyclus eindigde met de harnastest. Dit is een soort examen, waarbij de gehele sprong wordt gesimuleerd, van exit tot aan landing, waarbij de cursist theorievragen krijgt en moet reageren op ontstane situaties, zoals 'geen schok' (geen of slechte opening van je hoofdparachute: RESERVEPROCEDURE), 'twist' (gedraaid onder je koepel hangen) en buitenlandingen.

'Met de parachute over de arm'

Vrijdag begon dan eindelijk het springgedeelte, bij de Eerste Nederlandse Parachutisten Club (ENPC) te Seppe en dat was voor de meesten spannend. Door het mindere weer kon er 's ochtends niet gesprongen worden, maar 's middags klaarde het mooi op en zo kon, na de pincheck (een laatste controle van het materiaal) de eerste stick in een rijtje achter Moeder Gans de Jumpmaster naar het vliegtuig. Op de start- en landingsbaan stapten de eerste Tijgers in, lieten ze door de Jumpmaster hun static-line bevestigen en was het vliegtuig ready for take off. Terwijl de Cessna gestaag naar 3500 voet steeg en de zuurstof in het vliegtuig langzaam verdrongen werd door kleine parapoepjes van gespannen Infanteristen, was het dan zo ver: de Jumpmaster rolde de deur op, riep Ready? (YES) GO en zo was de eerste Jumping Tiger een feit. Na meerdere sprongen werd de springdag afgesloten met een romantische zons- ondergang, bruut verstoord door vlees verslindende Tijgers die om een BBQ heen stonden en stoere verhalen met elkaar aan het delen waren. Aldaar: de Fuselier in zijn natuurlijke habitat. Aansluitend werd

De springweek was een mooie gelegenheid voor velen om hun 'wings' te halen. De week begon met een korte introductie, waarna we gelijk de leslokalen/sporthal in zijn gegaan. De lessen varieerden van theorie tot praktijk. Uiteindelijk hebben we een harnastest gehad en heeft iedereen groen licht gekregen om daadwerkelijk op vrijdag en zaterdag de sprongen te maken. Voor de meeste was het de eerste keer dat ze uit een vliegtuig gingen springen. Dit was ook wel te merken aan de gezonde spanning die heerste in de groep. De eerste sprongen gingen bij de meesten wel goed, op een slechte landing hier en daar na. Vanaf de 2e sprongen kwamen wat bijzonderheden. Denk hierbij aan een reserveprocedure, landingen in bomen, hekken en een aantal die totaal ergens anders landden dan de dropzone. Het liep allemaal met een lach en een dolletje af en iedereen is er goed vanaf gekomen. Het springen zelf was erg spannend vanaf het moment dat je het vliegtuig in ging en er daadwerkelijk uit moest springen. Het blijft een raar gevoel om uit een goed functionerend vliegtuig te springen. Het is een erg onnatuurlijk gevoel. Zodra je eenmaal hangt en de checklist doorlopen hebt, waarna je weet dat je een goed functionerende parachute hebt, was het voor de meeste het moment van besef aangekomen. Ook al moet je blijven opletten in de lucht, er is ook een kort moment van genieten. Al met al was het een hele uitdagende, maar vooral een leuke en leerzame week voor eenieder.

er in swarm-formatie verplaatst naar de vliegbasis Woensdrecht, waar we mochten kennismaken met enige Luchtmacht luxe: legering met ligbad.

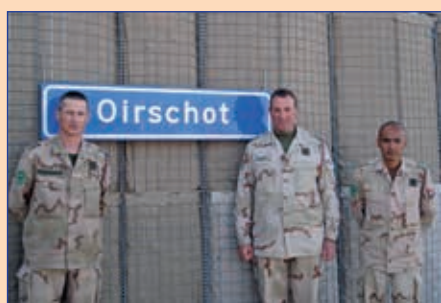
'Gespannen en ontspannen gezichten bij het instappen'

De volgende dag was het prachtig weer en kon er weer maximaal gesprongen worden. Uiteindelijk hebben vierentwintig van de dertig personen het draagrecht van de militaire B-wing (vijf sprongen) verdiend. Drie personen hebben de vijf sprongen niet gehaald door enkelblessures, twee personen

vonden de springervaring na één of twee sprongen voldoende en één persoon vond alleen de springopleiding al zijn geld waard en heeft zich opgeofferd als grondpersoneel. Drie personen zijn na hun vijf sprongen zelfs doorgedaan om te beginnen met vrije val-springen: hulde! Terugkijkend was het een uitdagende week en voor de cursisten spannend, maar een hele mooie ervaring. Bovendien heerste er een uitstekende sfeer, waardoor deze springoefening zeker voor herhaling vatbaar is!

'Allemaal op de buik in de gang'

Het bataljon voert als 17(NLD) Battle Group GFPI van begin december 2006 t/m eind maart 2007 de missie ISAF uit in de Afghaanse provincie Uruzgan. Natuurlijk gaat ook het bord OIRSCHOT mee naar Kamp Holland in Tarin Kowt.

De bataljons "driehoek" poseert bij het door de gemeente beschikbaar gestelde bord: Maj der Fus Marcel Duvekot, Lkol der Fus Tim Luiten en Aoo der Fus Stef Friedaël.

FUSELIERS VIEREN KONINGSdag IN TILBURG

Tekst: Sgt1 P. van Dalen

'De koning zwaait naar het publiek'

In de vroege morgen van 27 april zijn de oud-strijders opgehaald door fuseliers van de D-Cie.

Na een kopje koffie en een worstenbroodje zijn we verplaatst naar de tribune bij "het groene hart" in Tilburg, waar de Koninklijke familie langs kwam. Hier

hebben we een groepsfoto gemaakt en vervolgens hebben we plaatsgenomen op de tribune. De oud-strijders zaten op de voorste rij, de overigen erachter. De Koninklijke familie was te volgen op grote beeldschermen. Na korte tijd kwam de Koninklijke familie langs en kregen ze een voorstelling gegeven door dorpen uit de omgeving van Tilburg. Na de voorstelling kwam de Koninklijke familie langs de tribune en spraken zij met onze oud-strijders. Het is goed om te zien dat er aandacht is voor onze oud-strijders.

Na afloop zijn we verplaatst naar het hotel, waar de ochtend is begonnen, en hebben hier gezamenlijk genoten van een heerlijke lunch. Na de lunch zijn de oud-strijders terug naar huis gebracht.

Terugkijkend een zeer geslaagde en vooral gezellige dag met onze oud-strijders en een eer om hierbij aanwezig te mogen zijn.

'De samen met oud-strijders'

LRAT-1 DELTA-'SPRINGBOKKEN'-COMPAGNIE

Tekst: Elnt A.P.J.A. Vugts, Pelotonscommandant

Van 27 maart tot en met 31 maart vond de oefening *Tactical Buffalo* plaats voor het LRAT-1 (*Long Range Anti Tank*) peloton¹. Het optreden deze week stond in het teken van niveau 1-2 om zo een goede basis te vormen voor toekomstige oefeningen; met uiteraard een schuin oog richting *Strong Fuselier* die rond juni dit jaar in Normandië zal plaatsvinden.

Op maandag werden de voertuigen gevechtsgereed gemaakt en doorliepen de voertuigcommandanten een korte commandovoering. Aansluitend kon de verplaatsing richting de Budelerhei beginnen. Hier aangekomen werden de voertuigen in een *hide* neergezet en werd te voet verder verplaatst om een opstelling te betrekken richting het zuiden. De vijandelijke dreiging in het scenario waren *pathfinders*/verken-

¹ De naam medium range anti tank (MRAT) is veranderd in long range anti tank (LRAT) in verband met de reikwijdte van het Spike wapensysteem van 4000 m waar vroeger het Gill wapensysteem een reikwijdte van 2500 m had.

ners of luchtlandingstroepen. Na het vinden van een juiste locatie werd de *command launch unit* (CLU) met Spike raket in de opstelling gezet, om zo de drie kilometer openvlakte te kunnen waarnemen.

Na een nacht routine werd de opstelling de volgende dag onverwacht aangegrepen door de vijand middels klein kaliber wapens. Na het loslaten van de opstelling raakte de Groepscommandanten gewond en waren de Korporaals Niels en Leroij verantwoordelijk voor het peloton, aangezien zij de Combat Life Savers (CLS) waren begonnen zij direct met verzorgen. De radio werd afgevangen door de overige pelotonsleden. Ondanks de juiste verzorging was in het scenario weggeschreven dat de groepscommandanten kwamen te overlijden. Na deze gebeurtenis moest het peloton terugverplaatsen richting de voertuigen zonder de groepscommandanten, maar al snel bleek dat de voertuigen niet meer op de organieke plek te vinden waren. De vijand had ze opgeknapt en meegenomen...het besef drong door dat er te voet verder verplaatst moest worden om contact met eigen troepen te maken. Een pittige taak aangezien de 60 liter rugzakken, panzerfausten, CLU's en Spike raketten ook mee moesten. Drie kilometer richting het noorden bleken de mortieren ook niet meer op de aangewezen plek aanwezig te zijn en werd er verder richting noord verplaatst om contact te zoeken met een partizaan.

Na over te schakelen op een analoge frequentie kon met de radio contact gemaakt worden met de partizaan en kon er uiteindelijk fysiek contact met hem worden gemaakt. Na een korte verplaatsing met de 4tonner kwam de volgende opdracht om contact

met eigen troepen te herstellen. Na diverse opdrachten in richting, afstand, controlepunten en reliëf (RACR) / kompasdoorsteek en routebeschrijving op verschillende locaties, was de taak om een hinderlaag in te richten. In de *kill-zone* werd de vijand aangegrepen en aansluitend ging de beveiligingsploeg, en daarna de doorzoekingsploeg voorwaarts, daarbij werden eten en drinken buit gemaakt. Gelukkig zag iemand van de beveiligingsploeg op het laatste moment nog een kaart met de nodige informatie over de vijand. Na analyse van de kaart was duidelijk waar de hoofdaanval zou plaatsvinden. Een reden om een opstelling met de *panzerfaust* wapensysteem in te richten om een eerste klap tegen de vijand uit te kunnen delen. Echter gooide de staf als oefenvijand roet in het eten en werden ze aangegrepen vanuit de flank. Na uitvoering van de juiste drills werd een schuilbivak ingericht.

Na een paar uur klonk alweer: "contact wacht uit!", over de radio. Na de contactdrill werd een nieuwe locatie gevonden om, uiteindelijk de nacht door te brengen. Het laatste gedeelte tot eigen troepen werd te voet afgelegd en uiteindelijk op de kazerne aangekomen werd de evaluatie opgestart en werden een aantal leiderschapstraining en vorming (LTV) opdrachten opgestart bij de sport om de week op een leuke manier af te sluiten.

Uiteindelijk stond de avond in het teken van de BBQ om deze intensieve en leerzame week af te sluiten. Het LRAT-1 peloton kan terugkijken op een geslaagde week waar een aantal basiszaken werden aangehaald. Een mooie stap richting de volgende oefeningen en trainingen waar deze zaken weer verder uitgebreid kunnen worden richting nivIII.

MORTIEREN WINNEN VERSCHILLENDE WEDSTRIJDEN

Tekst: M. Welling

De afgelopen periode hebben de 'mickey's' aan verschillende wedstrijden deelgenomen. Op 3 mei was de richtwedstrijd 81 mm, deze werd gewonnen door Korporaal 1 Nickey. Ook de tweede en derde prijs gingen naar Fuseliers van de Dcie, Fuselier Died behaalde de tweede plaats en Korporaal Luc werd derde!

Op 17 mei wonnen de 'mickey's' de snelste richterwedstrijd en ook de derde plaats was voor de Fuseliers. Op dezelfde dag werd ook de eerste plek behaald bij het snelste mortierstuk. Super gedaan, respect! Trainen en competitie loont! De Menno van Coehoorn trofee ging naar de collega's van 42 BLJ, ook jullie: gefeliciteerd! De tweede plek was voor de Fuseliers!

Volo et Valeo!

'De overwinning werd gevierd!'

OPTREDEN IN VERSTEDELIJK GEBIED A-TIJGERCIE

Tekst: Eerste Luitenant der Fuseliers O. Tuininga Ehd 5, A-Tijgercie

Van 20 maart 2017 tot en met 21 april 2017 heeft de A-Tijgercie zich gericht op het Optreden in Verstedelijk Gebied (OVG), de zogenaamde Module A. Hierbij zijn verschillende aspecten aan bod gekomen, zoals reflex-schieten, het *shoothouse*, het oefenhuis in Oirschot en het oefendorp Oostdorp op het Infanterie Schietkamp (ISK). Ook hadden we nog een exotische steunverlening tijdens deze Module. Wat deze steunverlening inhield, leest u verderop in dit artikel, waarin ik uiteenzet hoe de OVG-cyclus voor de Tijgers van de Acie is verlopen.

Voor ons begon de focus op OVG bij het ISK, waar we afgetrapt hebben met reflex-schieten. Dit is een vorm van schieten gebaseerd op OVG, waarbij op korte afstand wordt geschoten en gereageerd moet worden op verschillende situaties (reflex). In het kader van 'kruipen-lopen-rennen' begonnen we op 5 meter en dit werd uitgebouwd naar grotere afstanden, schieten met tijdsein en schieten vanuit andere startposities. Uiteindelijk werd hiermee getraind voor de wapenvaardigheidstest (tweemaal een doublette op achtereenvolgens 25, 20, 15, 10 en 5 meter, waarbij de schutter 20 treffers op torso moet hebben, waarvan 15 binnen de kegel), een vereiste om door te mogen naar de volgende stap in het OVG-schieten. De volgende stap is dan het verplaatsen tijdens het schieten, waarbij de schutter leert om tijdens het voorwaarts, zij-

waarts en diagonaal verplaatsen, vloeiend en gericht schoten uit te brengen. Zodra deze stap genomen was, zijn de schutters gaan trainen in het 'juten' huis, waarbij de Tijgers leerden omgaan om in kamers met wanden van juten doek, volgens geldende OVG-procedures dreigingen uit te schakelen. De laatste enultieme stap is daarna het *shoothouse*. Dit is een nagebouwd huis, waarbij met scherp geschoten kan worden en van kamer naar kamer kan worden gezuiverd. In het kader van *train as you fight* is dit de meest realistische vorm van OVG-schieten. Het merendeel heeft uiteindelijk mogen trainen in het *shoothouse*, wat natuurlijk naast leerzaam, ook gewoon gaaf is om te doen.

'Shoothouse'

Elk jaar doorlopen de verschillende compagnieën Module A in Oostdorp te ISK. De trainingsmodule is bedoeld om de enkele man en de groep te trainen op het gebied van OVG. Met een uitgebreide voorbereiding in o.a. het oefenhuis te Oirschot, waarin zowel nieuwe theorie als praktijk werd behandeld, was het deze keer de beurt aan de A-cie om te laten zien wat zij in huis hadden. Net zoals elk jaar worden er nieuwe technieken behandeld en beoefend, dit maakt het oefenen in Oostdorp erg interessant. Door de goede voorbereiding en het niveau van de manschappen konden we al snel acteren op niveau 2+ en konden we het bekende “balkenveldje” al snel achter ons laten. Niet veel later werden de wapens omgebouwd om te kunnen oefenen met FX munitie (verfpatronen), dit om duidelijk te maken waar de schoten terecht komen: dit maakt het munitiesoort een ideaal trainingsmiddel. Ik kijk terug op een zeer leerzame en uitdagende periode, waarin zowel het nieuwe personeel, maar ook de manschappen die al een aantal jaar werkzaam zijn binnen de Infanterie weer veel hebben geleerd.

In de ideale situatie begin je een OVG-cyclus natuurlijk niet met scherp op ISK, maar uiteraard ben je als compagnie afhankelijk van wanneer je wat toegewezen krijgt. Ondanks deze misschien wat aparte volgorde, begonnen wij de twee weken erop met het trainen van OVG-procedures op niv I (niveau van de individuele militair) en niv II (niveau van de groep) in het OVG-huis op de RvS-kazerne. Hierin werden diverse aspecten behandeld, zoals de instap-raam en -deur, hoe om te gaan met een gang, trap of ‘dode hoek’, van kamer naar kamer, etc. Om hier echt goed in te worden, is dit een kwestie van herhalen, herhalen en nog eens herhalen. Belangrijk in deze fase zijn dan ook de *‘f*cking details’*. Alles moet kloppen. OVG is echt het gevecht van de groepen. Mochten daar details niet kloppen, dan gaat de hele operatie daar last van hebben.

‘De trap veilig op’

In week 15 begon onze tweeweekse oefening in Oostdorp, een groot nagebouwd dorp op het ISK, waarin het OVG kan worden beoefend. Ook hierin

gold weer ‘kruipen-lopen-rennen’, dus begonnen we wederom bij de basis: het aloude ‘balkenveldje’. Hierin kunnen snel en makkelijk verschillende soorten kamers en situaties worden gecreëerd en deze vorm is zeer overzichtelijk voor de instructeur. Het balkenveldje is misschien niet spectaculair (en al helemaal niet *peppy*), maar wel enorm goed om de details te laten kloppen. Bovendien werd hier al een doorstap gemaakt naar *shoot* en *no-shoot* doelen, waarbij de schutter een beslistmoment krijgt om te bepalen of de persoon in de ruimte een dreiging is of niet. Zomaar wat schoten afgeven is er dus niet meer bij. Later in de week zijn we overgestapt naar de oefenhuisen, waarin nog meer aspecten getraind werden, zoals het werken met *breaklights*, *wolftales* (herkenningstekens die aan het raam worden gehangen om de voortgang aan eigen troepen in het huis te tonen), *surefires* (een tactische lamp bevestigd aan het wapen), rook en toegewezen Genisten. Ook verschoof langzaam de focus van niv II naar niv III (niveau van het peloton), waarbij weer nieuwe leerdoelen kwamen kijken, zoals:

- Hoe verplaats ik in een dorp met een lage dreiging? En hoe met een hoge dreiging?
- Hoe reageer ik als ik gevechtscontact krijg tijdens het verplaatsen?
- Hoe bind en sla ik de vijand in een dorp?
- Hoe manoeuvreer ik richting de vijand en hoe ga ik van huis naar huis?

Om het af te maken werd het geheel afgeblust met enkele smeulige sausen: niv II- en niv III- scenario's met oefenvijanden, verfpatronen en onderbevelgestelde Genisten, die met hun MKZ's (motorkettingzaag) en *breach*-explosieven weer de nodige knallen

en rondvliegende splinters toevoegden en zo de mobiliteit van de Infanteristen garandeerden.

Om nog terug te komen op de exotische steunverlening, zal ik ingaan op de twee gevechtsgroepen die moesten ondersteunen bij het *Project SUIT*. Dit is een project dat loopt bij Defensie om *Virtual Reality*-brillen (VR) en pakken die alle bewegingen en handelingen registreren, te integreren met OVG-trainen. Dit project is al ver gevorderd, en zo konden twee groepen twee dagen lang het project testen en een demonstratie vertonen voor derden. Dit betekende dat zij in een lege hal de OVG-procedures aan het oefenen waren, terwijl ze, al kijkend door hun VR-brillen, het gevoel hadden gewoon in een oefenhuis te staan, een soort hypermoderne en realistische *game*. In eerste instantie een aparte gewaarwording, maar dit leverde wel een zeer realistische training op. Oefenvijand is immers geen klapschijf of ballon meer, maar een bewegend en reagerend persoon. Andere voordelen zijn dat de procedures enorm goed te evalueren zijn (de *in-game* beelden kunnen worden herhaald en vanuit elke hoek bekeken worden), er zijn oneindig verschillende soorten scenario's te creëren en het kost weinig geld, voorbereiding en afwikkeling om te trainen (binnen een half uur staat het systeem).

'Het huis in via het raam'

Uiteraard wil ik de snipergroep van de A-Tijgercie niet te kort doen. Zij hebben namelijk ook getraind in OVG, maar dan sniper-gerelateerd, zoals het betrekken van *hide-outs* en *Urban OP's* (observatiepost). Hierover valt meer te lezen in een apart artikel. Al met al een 'leuke en leerzame' periode voor de gehele compagnie, aldus de standaard Fuseliersreactie in een evaluatie. Gaaf om zo realistisch te kunnen trainen en de gevechtsgroepen hebben allen een steile leercurve laten zien.

Tekst: Fuselier der Eerste Klasse R. J. Mulder

Project SUIT is in principe bedoeld om te trainen in Virtual Reality (VR). Met de aanschaf van dit systeem zou Defensie een hoop geld kunnen besparen, omdat het nu geen munitie verbruikt, en je nu niet deelneemt aan (dure) oefeningen. Ik mocht samen met mijn groep dit systeem voor twee dagen gaan testen. Het begon op maandag 10 april en we begonnen natuurlijk met een Powerpoint-presentatie van de projectleider. Dit was om ons kennis te laten maken met het product, wat de eventuele problemen waren en hoe het eruit zag. Aansluitend gingen we naar de loods waar het systeem was opgebouwd en kregen we de VR-brillen op en trokken we het pak aan. Wanneer dat klaar was moesten we het 'speelveld' betreden. Dit was een vierkant van 30 bij 30 meter in de loods. Het rare aan VR is dat je je lichaam en bewegingen precies kan zien, maar dan in een lagere resolutie. Na de gewenning met het pak en het systeem, gingen we de 2 dagen volmaken met OVG scenario's. Dit was een mooie ervaring en ik denk ook echt dat je goed kan trainen met Project SUIT. Je kan niet alleen maar trainen met VR-brillen en pakken, maar dit project is wel goed om in de voorbereiding of de beginfase van een OVG-cyclus bepaalde oefeningen te doen, waardoor je beter presteert tijdens een OVG week in Harskamp of Marnewaard

Het is 03 april, de Charlie-'Beren'-Compagnie is inmiddels een kleine maand terug in Nederland. De hoofdmacht is voor een plaatsing van vier maanden in de West geweest. Zij hebben lichting Compagnie in de West 23 (CIDW) voltooid en gaan de komende week integreren met het detachement dat achter gebleven is in Oirschot. Ook staat deze week in het teken van afscheid nemen van een genie-eenheid en een afvoer ploeg die voor deze opdracht onder bevel gesteld waren aan de compagnie.

De week begint met een verplaatsing naar Woensdrecht. De bussen staan te wachten en met een kleine honderd mensen vertrekt de compagnie op oefening. Na het legeren en een lunch start het programma met de LETRA-baan. Dit is een hindernisbaan die ontworpen is voor Leiderschap Training. De baan bestaat uit een twintig tal hindernissen die met een kleine groep genomen moeten worden. De groep krijgt een opdracht, enige spelregels en enkele attributen om gezamenlijk de overkant van de hindernis te bereiken. De LETRA-baan is ontwikkeld voor de KMS van de luchtmacht, om leiderschapsgedrag te evalueren. Wanneer je een infanterie compagnie, versterkt met genie element en deze over baan stuurt zie je vooral, listige oplossingen, vaak lomp uitgevoerd maar bovenal een hoop lol. Er wordt vooral hard gelachen wanneer een Korporaal, na het uitglijden op een hindernis, besluit om zijn kinderwens nog even uit te stellen. In de avond is er tijd voor een gezellige borrel en worden de verhalen uit de West in de overtreffende trap besproken.

Dag twee van de oefening start met operatie natte beer. In de ochtend is het zwembad De Stok afgehuurd en kan eenieder zich uitleven in het water. Voor velen wordt de ochtend afgesloten met een kop koffie in de zon op het terras. Na de lunch is het tijd voor minigolf. Een balsport waar behendigheid en techniek belangrijker zijn dan kracht is niet aan alle infanteristen en genisten besteed. Er waren dan ook enkele beren die de maximale score van 126 wisten te behalen. In een goede re-integratie oefening mag een nachtelijk uitje niet ontbreken. Breda was de stad waar de beren werden losgelaten. Om 02:00 is de nacht op zijn einde gelopen en keert de eenheid terug naar Woensdrecht. Op de derde en laatste dag is er een grootst sporttoernooi. Er wordt hard gestreden om in de prijzen te vallen. Na het spelen van een zevental balsporten blijkt het ene team toch wat meer talent te hebben dan het andere. Het winnende team wordt gehuldigd en is blij met hun mooie prijs, die prijs komt 's avonds goed van pas. De re-integratie oefening is afgesloten met een feestavond, tijdens deze avond werden de niet organieke personeelsleden bedankt voor hun bewezen diensten en kregen zij het felbegeerde beertje uitgereikt.

De compagnie heeft een prima week gehad en zij heeft aan al haar doelen voldaan. De C-'Beren'-cie is weer compleet en kan gaan opwerken voor haar volgende opdracht, waar ook ter wereld.

Volo et Valeo!

Eén van de eerste werkbezoeken in november 2010 van de net aangetreden minister van Defensie Hans Hillen. Hij vervulde deze functie twee jaar in het kabinet Rutte-1. Momenteel is hij voorzitter van de Raad van Toezicht van de Koninklijke Stichting Defensiemusea.

OPWERKEN NAAR AFGHANISTAN

Het zware wapens peloton van de Alfa-‘Tijger’-compagnie is in november vorig jaar aangewezen voor deelname aan de Resolute Support Mission (RSM) in Afghanistan. Resolute Support is de opvolger van de NATO missie ISAF die eind 2014 officieel is beëindigd. Het is weer voor het eerst sinds jaren dat ons bataljon ingezet gaat worden in Afghanistan.

‘Tijgers aan het trainen in Marnewaard’

Het jaar 2017 begon voor ons met het officieel formeren van de eenheid. Na een drukke periode van langdurig oefenen in het gemotoriseerde optreden moest de aandacht worden verlegd naar een hele andere tak van sport. Samen met de compagniesstaf-functionarissen ben ik een week lang op verkenning geweest op locatie in Mazar-e-Sharif, Afghanistan. Dankbaar maakten wij gebruik van de mogelijkheid om bij de eenheid die op dit moment op uitzending is mee te kijken naar de aard van de werkzaamheden om zo een goed beeld te krijgen van de huidige stand van zaken. Bijvoorbeeld van al het Duitse materieel waar we gebruik van gaan maken. De missie waaraan we gaan deelnemen vindt namelijk plaats

Tekst: Eerste luitenant C.A. Holster

onder Duitse vlag. Dit betekent voor ons dat we zullen gaan optreden met Duitse pantservoertuigen die voorzien zijn van Duitse boordwapens. Al deze waardevolle informatie kon mee worden genomen naar Nederland en worden gebruikt in onze eigen voorbereidingen op de missie.

Eenmaal terug van verkenning is het peloton in volle vaart het opleidings- en trainingstraject ingegaan. Na te zijn geformeerd begonnen voor veel van de fuseliers de rijopleidingen op o.a. de Dingo-2 en de Enok. Deze voertuigen zijn in essentie vergelijkbaar met onze eigen Bushmaster en MB280Cdi. Ook de Duitse variant van de mitrailleur MAG kwam aan bod in de vorm van de MG-3. Al met al een erg drukke periode voor het peloton aangezien het gros van de opleidingen in Duitsland plaatsvindt en de fuseliers soms weken achtereen van huis waren. Zeker als je bedenkt dat in de spaarzame tijd in Oirschot ook de missie-gerichte instructie week heeft plaatsgevonden en het schiettraject voor de Glock17.

Op dit moment zijn we halverwege het trainingsprogramma en het vertrek staat nu gepland voor de maand juli. Er staat ons nog een intensieve periode te wachten met diverse opleidingen en oefeningen. Zo gaan we bijvoorbeeld nog worden opgeleid door de Koninklijke Marechaussee in beveiligingstaken en zullen we het optreden met voertuigen gaan trainen in Marnewaard. Daarnaast worden de laatste rijopleidingen afgerond en het peloton zal nog een scenario-training in het Engels volgen. Dit alles komt bij elkaar in de eindoefening waarna de Alfa-Tijgers optimaal zullen zijn voorbereid op de mooie opdracht die ons te wachten staat!

In de week na Pasen zijn we met de snipers van 17 Alpha-compagnie en Bravo-compagnie afgereisd naar ISK-Harskamp om een begin te maken aan de Sniper Urban module. Deze week stond in het teken van de behandeling van een basis in het optreden in verstedelijkt gebied van een sniper(ploeg).

Dinsdagochtend verzamelden we in Oostdorp en maakten we kennis met de uitgenodigde Sniper ploegen van 13 Luchtmobiel en 42 BLJ. Aansluitend kregen we een presentatie over het sniper optreden in verstedelijkt gebied en werden we opgedeeld in 2 groepen. Groep 1, die bestond uit 17B en 13 lmb, begon met glasschieten op baan Golf en groep 2, die bestond uit 17A en 42 BLJ, kreeg een demo van een urban OP (observatie post). Het was mooi om te zien wat de uitwerking was van de patroon (5.56 & .338) op de verschillende soorten glazen constructies en het doel erachter.

2 x uitschot van .338 vanaf 300 meter op dubbelglas.

Uitwerking van 2 patronen .338 op de schijf achter het glas. Veel scherfwerking.

's Avonds zijn we met z'n allen het dorp ingegaan om onze schetsvaardigheden te verbeteren, hetgeen voor velen lastig blijft... Woensdag begon groep 1 met het bouwen en het inrichten van een urban OP in 4-tallen, waarbij we tips en voorbeelden van de demo en elkaar gebruikten om zo onzichtbaar mogelijk een vuur en observatie locatie in een huis te creëren. Toen iedereen klaar was hebben we van een afstand de huizen waargenomen met behulp van de Leica en de Recon (warmtebeeld) om aandachtspunten te zoeken. Groep 2 begon met een sportles waarbij de aandacht lag op het overwinnen van obstakels, met Sniper uitrusting, in tweetallen. We sloten af met een obstacle course op tijd waarbij dingen zoals het riool en abseilen van de 2e

Tekst: Snipers Acie en Bcie

verdieping aan bod kwamen. 's Avonds hebben we een waarnemingsbaan in het dorp gedaan en kennis gemaakt met een TOZT en een TOOK (tactische oefening zonder troepen en tactische oefening op kaart). Hierbij kregen we met onze ploegen de tijd om een plan te maken op een klein bevel. Ons plan konden we hierna presenteren aan de rest aan de hand van een maquette van het dorp. Donderdag hebben we een les mission planning gekregen en een uitleg van de Urban Stalk die later op de dag in de praktijk zou plaatsvinden. Voor aanvang kregen we per buddypaar een huis toegewezen van waaruit we zicht moesten krijgen op het doel en op tijdstip X een schot uit moesten brengen. Door de opgedane kennis van deze week lukten het velen van ons om de vijandelijke patrouille uit te schakelen zonder gezien te worden.

Volo et Valeo!

Zelfgebouwde Urban OP.

Zicht vanuit schutter/spotter zijde.

Reünie VVVGfPI 2017

